R.L. STINE
11
Goosebumps®
Cărțile care îți dau fiori
Ai grijă!
S-ar putea să-ți facă și ție o vizită!
RĂZBUNAREA PITICILOR
DE GRĂDINĂ

Noapte de noapte, în grădina lui Joe se aud șoapte ciudate și sunete înfiorătoare. Siluete întunecate încearcă să-l prindă.

Habar n-are că îl așteaptă cea mai groaznică noapte din viața lui...

Căci piticii care trebuiau să fie simple ornamente de grădină sînt vii, și singurul lor scop este să facă rău. Grădini distruse, plante strivite, dar, mai rău decît atît, Joe cade în capcană și devine prizonierul lor.

Cititorule, ia seama: o să mori de sp

LEI 11.99

COD --74931--
LEI -119.900

ISBN (10) 973-576-732-5
ISBN (13) 978-973-576-732-7

rao international publishing company

9789735767327
www.rao.ro
www.raobooks.com

R. L. STINE

Goosebumps

Cărţile care-ţi dau fiori

RĂZBUNAREA PITICILOR DE GRĂDINĂ

Traducere din limba engleză:
CRISTIAN-EMILIAN GHIŢĂ

Editura RAO
Colecţia RAO pentru copii
Bucureşti, 2006

ISBN (10) 973–576–732–5
ISBN (13) 978–973–576–732–7

Titlul original:

R.L. STINE
GOOSEBUMPS ® #11
Revenge of the Lawn Gnomes
Copyright © 1995, Scholastic Inc.

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: iulie 2019.

1

Poc, poc, poc!

Mingea de ping-pong a zăngănit pe podeaua pivniţei.

— Bine! am strigat eu, privind-o pe Mindy cum aleargă după ea.

Era o după-amiază fierbinte de iunie, prima zi de vacanţă. Joe Burton tocmai executase o lovitură impecabilă.

Joe Burton, adică eu. Am doisprezece ani şi nu există pe lume ceva care să îmi placă mai mult decât să o lovesc în faţă cu o minge pe sora mea şi să o fac să alerge după ea.

Nu sunt o persoană rea. Doar că îmi place să îi arăt lui Mindy că nu e chiar atât de grozavă pe cât se crede.

Vă puteţi da seama că eu şi Mindy nu suntem întotdeauna de acord. Ba aş putea spune că sunt complet diferit de toţi cei din familia mea. Mindy, mami şi tati sunt blonzi, slabi şi înalţi. Eu am părut şaten, sunt destul de grăsuţ şi scund. Mami spune că nu am intrat încă în perioada de creştere.

6

Ei, da, sunt un pitic. Abia dacă văd peste fileul de ping-pong. Dar pot să o bat pe Mindy şi cu o mână legată la spate.

Mindy urăşte să piardă tot atât de mult pe cât iubesc eu să câştig. Şi nu joacă deloc cinstit: de fiecare dată când dau o lovitură grozavă, ea zice că nu se pune.

— Joe, să trimiţi mingea *cu piciorul* peste fileu nu e regulamentar, a plâns ea în timp ce scotea mingea de sub canapea.

— Aiurea! am strigat eu. Toţi campionii de ping-pong fac asta. Se numeşte „Lovitura de Fotbal”.

Mindy şi-a dat peste cap ochii verzi, uriaşi:

— Scuteşte-mă! a mormăit. E rândul meu să servesc.

Mindy e ciudată. E, probabil, cea mai ciudată fată de paisprezece ani din oraş. De ce? Vă spun eu de ce.

Să luăm, de exemplu, camera ei. Mindy îşi aranjează toate cărţile în ordine alfabetică, după autor. Vă vine să credeţi?

Ba mai mult, completează o fişă pentru fiecare în parte. Le ţine în sertarul de sus al biroului ei – propriul catalog cu fişe.

Dacă ar putea, cred că ar tăia partea de sus a cărţilor, ca să aibă toate aceeaşi înălţime.

E *atât de* meticuloasă! în dulapul ei, hainele sunt aranjate după culori. Cele roşii sunt primele. Vin apoi cele portocalii şi cele galbene, după aceea cele verzi, albastre şi violet. Îşi ţine hainele pe umeraşe în ordinea culorilor curcubeului.

7

La masă, mănâncă de pe farfurie în sensul acelor de ceasornic. Serios! Am urmărit-o. Mănâncă prima oară piureul de cartofi, după aceea toată mazărea, iar la sfârşit, bucata de carne. Dacă găseşte un bob de mazăre în piure, o apucă isteria.

Ciudată! Tare ciudată!

Eu? Eu nu sunt organizat. Eu sunt *cool.* Nu sunt serios, aşa ca sora mea. Pot fi de-a dreptul amuzant. Toţi prietenii mei cred că sunt un tip pe cinste. Toată lumea crede asta, mai puţin Mindy.

— Haide, serveşte! am strigat la ea. Secolul ăsta!

Mindy s-a aşezat pe partea ei de masă, pregătindu-şi cu atenţie lovitura. Stă de fiecare dată exact în acelaşi loc. Cu picioarele aflate la exact aceeaşi depărtare unul de celălalt, ca de fiecare dată. Urmele picioarelor ei s-au imprimat pe covor.

— Zece la opt şi servesc, m-a anunţat Mindy, în cele din urmă.

Întotdeauna anunţă scorni înainte de a servi. După aceea, şi-a tras mâna în spate.

Am ridicat paleta la gură ca pe un microfon:

— Îşi trage mâna la spate, am comentat eu. Spectatorii au amuţit. E un moment de maximă tensiune.

— Joe, nu te mai comporta ca un ticălos! a izbucnit ea. Trebuie să mă concentrez.

Îmi place la nebunie să mă prefac că sunt comentator sportiv; asta o enervează pe Mindy la culme.

Din nou, Mindy îşi trase mâna în spate. A aruncat mingea

de ping-pong în aer şi…
— Un păianjen! am ţipat. Pe umărul tău!

8

— Aaaaaaa!
Mindy a aruncat paleta şi a început să se lovească furioasă în umăr. Mingea a zăngănit, căzând pe masa dejoc.
— Te-am prins! am strigat. Ţi-am luat un punct.
— Ba nu! a strigat furioasă Mindy. Eşti un trişor, Joe!
Şi-a îndreptat cu grijă tricoul roz la umeri. A luat mingea şi a lovit-o, trimiţând-o peste fileu.
— Eu, cel puţin, sunt un trişor *amuzant,* i-am replicat
Am făcut o piruetă, descriind un cerc complet şi am lovit mingea, care, înainte de a pluti peste fileu, a căzut o dată în terenul meu.
— Greşeală, a anunţat Mindy. Mereu ratezi.
Am fluturat paleta.
— Trâieşte-ţi şi tu viaţa, i-am spus. E un joc. Ar trebui să fie amuzant.
— Te bat, mi-a răspuns Mindy. Ăsta-i hazul.
Am ridicat din umeri:
— Cui îi pasă? Nu să câştigi contează.
— Unde ai citit asta? m-a întrebat ea. Pe vreun afiş publicitar pentru gumă de mestecat?
Apoi, şi-a dat din nou ochii peste cap. Uneori, cred că ochii o să i se rostogolească şi o să-i cadă din orbite!
Mi-am dat şi eu ochii peste cap, până când nu s-a mai văzut altceva decât albul:
— Super fază, nu crezi?
— Drăguţ, Joe, a mormăit Mindy. De-a dreptul drăguţ! Ai grijă, la un moment dat, s-ar putea să nu ţi

9

se mai aşeze ochii la locul lor. Ceea ce ar fi o îmbunătăţire.
— Jalnică glumă! i-am răspuns. Foarte jalnică!
Mindy şi-a poziţionat din nou picioarele, cu atenţie.
— Se pregăteşte să servească, am vorbit eu în paletă. E nervoasă. E…

— Joe! s-a plâns Mindy. Opreşte-te!

A aruncat în aer mingea de ping-pong, a răsucit paleta şi…

— Ce scârbos! am strigat. Ce e bila aia verde şi mare care atâmă din nasul tău?

Mindy m-a ignorat de data aceasta. A trimis mingea peste fileu. Am plonjat şi am izbit-o cu vârful paletei. Mingea s-a învârtit, zburind mult peste fileu şi a aterizat într-un colţ al pivniţei, între maşina de spălat şi uscător. Mindy a alergat cu picioarele ei lungi şi subţiri, să o ia.

— Hei, unde e Buster? a strigat de acolo. Nu dormea lângă uscător?

Buster e câinele nostru, un Rottweiler negru, uriaş, cu un cap cât o minge de baschet. Adoră să moţăie pe vechiul sac de dormit, pe care îl ţinem într-un colţ al pivniţei, mai ales când jucăm noi ping-pong.

Tuturor le e frică de Buster. Preţ de vreo trei secunde. După aceea, începe să îi lingă cu limba lui mare şi umedă ori se răsuceşte pe spate şi îi „roagă” să îl scarpine pe burtă.

— Unde e, Joe?

Mindy şi-a muşcat buza.

10

— E pe aici, pe undeva, i-am răspuns. De ce îţi faci mereu griji pentru Buster? Are mai mult de cincizeci de kilograme. E în stare să-şi poarte singur de grijă.

Mindy s-a încruntat:

— Nu şi dacă îl prinde domnul Mecall. Ţii minte ce a spus ultima oară când Buster a dat iama în roşiile lui?

Domnul Mecall este vecinul nostru. Buster îi iubeşte curtea la nebunie. Îi place să tragă un pui de somn sub ulmul lor uriaş şi umbros. Îi place şi să îi sape gropi prin toată grădina. Câteodată, se întâmplă să fie chiar foarte mari. Îi mai place şi să ia gustări de prin grădina lor de legume. Anul trecut, Buster i-a scos din pământ domnului Mecall fiecare fir de salată, iar ca desert i-a mâncat cel mai mare *zucchini.*

Presupun că din pricina asta îl urăşte domnul Mecall pe Buster. A spus că, data viitoare când îl va prinde în grădină, îl va transforma în îngrăşământ.

Taţi şi domnul Mecall sunt cei mai buni grădinari din oraş. Sunt de-a dreptul înnebuniţi după grădinărit. Şi eu cred că a lucra în grădină e destul de distractiv, dar nu las să se vadă acest lucru. Prietenii mei spun că ocupaţia asta e pentru tocilari.

Între tati şi domnul Mecall se dă mereu o bătălie la Expoziţia anuală a plantelor de grădină. De obicei, domnul Mecall e pe primul loc. Dar anul trecut, eu şi tati am luat funda albastră pentru tomatele noastre.

11

Asta l-a făcut pe domnul Mecall să turbeze. Când a fost anunţat numele lui tati, faţa domnului Mecall s-a făcut la fel de roşie ca şi tomatele noastre.

Aşa se face că domnul Mecall e disperat şi ţine morţiş să câştige anul acesta. A început să îşi facă provizii de îngrăşăminte şi spray-uri împotriva gândacilor încă de acum câteva luni. Mai mult, a plantat ceva ce nimeni nu cultivă în North Bay: nişte pepeni verzi-portocalii numiţi *casaba.*

Tati spune că domnul Mecall a făcut o mare greşeală, pentru că aceşti pepeni *casaba* nu vor apuca să crească în veci mai mari decât o minge de tenis, anotimpul prielnic dezvoltării lor fiind prea scurt în Minnesota.

— Doar grădina lui Mecall are de pierdut din asta, am declarat eu. Roşiile noastre sigur vor câştiga din nou anul acesta. Şi, graţie pământului meu special, vor creşte cât mingile de volei.

— La fel va păţi şi capul tău, mi-a răspuns Mindy.

Am scos limba şi m-am uitat cruciş. Asta mi s-a părut a fi un răspuns pe măsură.

— Cine e la serviciu? am întrebat-o.

Căutarea îi lua atât de mult lui Mindy, că pierdusem şirul.

— Tot eu, îmi răspunse ea, în timp ce îşi poziţiona, cu grijă, picioarele.

Am fost întrerupţi de zgomotul unor paşi: paşi grei, care bubuiau, pe scările din spatele lui Mindy.

12

— Cine e? a ţipat ea.

Atunci a apărut în spatele ei. Ochii aproape că mi-au ieşit din orbite.

— O, nu! am strigat. E… Mecall!

2

— Joe! a mugit el.

Podeaua a trepidat când a păşit înspre Mindy.

Mindy s-a făcut albă la faţă. Mina i s-a încleştat atât de tare pe mânerul paletei, încât articulaţiile degetelor i s-au albit. A încercat să se întoarcă pentru a privi în spatele ei, dar nu a putut. Picioarele îi îngheţaseră pe urmele lăsate în timpul jocurilor de ping-pong. Mâinile lui Mecall s-au strâns, devenind doi pumni uriaşi; părea cu adevărat furios:

— Pun eu mâna pe tine! De data asta am să câştig. Aruncă-mi o paletă!

— Ticâlosule! izbucni Mindy. Şti-ştiam eu că nu e *domnul* Mecall! Ştiam că e Moose!

Moose e fiul domnului Mecall şi cel mai bun prieten al meu. Numele lui adevărat e Michael, dar toţi, chiar şi părinţii lui, îi spun Moose. El e cel mai mare băiat din clasa a şasea. Şi cel mai puternic. Picioarele lui sunt groase ca nişte buşteni, la fel şi gâtul lui. În plus, e foarte, foarte zgomotos, exact ca tatăl său.

14

Mindy nu îl suportă pe Moose. Spune despre el că ar fi un mizerabil. Eu, unul, cred că e *cool.*

— Hei, Joe! a mugit Moose. Unde mi-e paleta?

Muşchii de pe braţul lui s-au încordat atunci când s-a întins să apuce paleta mea. Mi-am retras mâna, dar palma lui vânjoasă m-a lovit atât de tare peste umăr, încât aproape că era să-mi sară capul din loc.

— Auuuu! am ţipat.

Moose a izbucnit într-un râs cavernos, ce a zguduit zidurile pivniţei şi căruia îi puse capăt printr-un râgâit.

— Moose, eşti dezgustător! a gemut Mindy.

Moose s-a scărpinat în cap:

— Ooo, mulţumesc, Mindy!

— Pentru ce îmi mulţumeşti?

— Pentru asta. A întins repede mâna şi i-a şterpelit paleta, pe care a fluturat-o sălbatic prin aer, ratând un bec cu doar câţiva centimetri: Eşti gata pentru un joc adevărat, Joe?

A aruncat în aer mingea de ping-pong şi şi-a tras la spate braţul puternic. „Buf!” Mingea zbură cu viteza unei rachete, ricoşă din perete şi se îndreptă, peste fileu, în direcţia mea.

— Greşeală! a strigat Mindy. Aşa ceva nu e permis!

— Beton! am exclamat eu şi am plonjat să prind mingea, dar am ratat.

Moose are un serviciu uluitor. El a mai izbit o dată mingea, care a trecut peste fileu şi m-a lovit în piept.

„Pleosc!”

— Hei! am ţipat eu, fricţionând locul unde simţeam înţepături.

15

— Bună lovitură, nu? a rânjit el.

— Da, numai că aşa trebuie să loveşti masa, nu pe mine, i-am spus.

Moose şi-a ridicat pumnii dolofani în aer.

— Super-Moose! a mugit. Puternic ca un super-erou!

Prietenul meu, Moose, e un tip destul de sălbatic. Mindy spune că e de-a dreptul o fiară. Eu cred că e doar plin de entuziasm.

Am servit, pe când el îşi ţinea încă pumnii în aer.

— Hei, nu-i cinstit! a spus.

S-a năpustit asupra mingii şi a făcut-o fărâme, turtind-o, încât aceasta a devenit o plâcinţică albă.

Am oftat:

— Mingea numărul cincisprezece pe luna în curs, l-am anunţat.

Am luat plâcinţică şi am aruncat-o într-o cutie de lapte din plastic albastru, de pe podea. În ea, erau stivuite o grămadă de mingi de ping-pong, care avuseseră aceeaşi soartă:

— Hei, cred că ţi-ai depăşit recordul!

— Bine! a exclamat Moose.

A făcut un salt şi a ajuns pe masa de ping-pong, unde a început să sară, ţipând: „Super-Moose!”

— Opreşte-te, ticălosule! i-a strigat Mindy. Îşi acoperi faţa cu mâinile: Ai să spargi masa!

— Super-Moose! Super-Moose! cânta el.

Masa de ping-pong s-a clătinat, după care s-a îndoit sub greutatea lui. Începea să mă calce pe nervi până şi pe mine.

16

— Moose, dă-te jos! Dă-te jos! am urlat eu.

— O să mă oblige cineva?

Atunci am auzit un „craaaac!” ascuţit şi răsunător.

— O spargi! a ţipat Mindy. Dă-te jos!

Moose s-a urnit de pe masă şi a înaintat împleticindu-se înspre mine, cu mâinile întinse, de parcă era acel zombi pe care îl văzusem la televizor, în *Ucigaşul zombi de pe Planeta Zero:*

— Acum am să te distrug!

În acel moment, s-a aruncat peste mine.

Când m-a izbit, m-am clătinat şi am căzut pe spate, pe beton.

Moose a sărit pe mine şi m-a imobilizat, ordonându-mi:

— Zi: „Roşiile lui Moose sunt cele mai bune!”

Între timp, sărea pe pieptul meu.

— Ro... roşiile lui... am şuierat. Moose... Nu... pot să... respir... zău... ajutor!

— Zi! a insistat Moose.

M-a prins de gât cu mâinile sale puternice şi a început să mă strângă.

— Ugggggh! am bâiguit eu.

Nu puteam respira şi nu mă puteam mişca. Capul mi s-a lăsat, moale, pe umăr.

— Moose! am auzit-o pe Mindy ţipând. Lasă-l în pace! Lasă-l în pace! Ce i-ai făcut?

3

— M... Mindy... am gemut.

Moose şi-a luat mâinile de pe gâtul meu şi şi-a ridicat trupul mătăhălos de pe pieptul meu.

— Ce i-ai făcut, monstrule? ţipă Mindy.

A îngenuncheat lângă mine şi s-a aplecat deasupra mea, dându-mi la o parte părul din ochi.

— Eşti... o... m-am oprit şi am tuşit uşor.

— Da, Joe? Ce anume? m-a întrebat Mindy, încetişor.

— Eşti o FRAIERĂ! îi strig şi, imediat, izbucnesc în hohote de râs.

Mindy şi-a smucit capul:

— Ticălos mic ce eşti!

— Te-am păcălit! Te-am păcălit! îi strigam eu grozav de încântat.

— Bine, omule! a rânjit Moose.

Am sărit în picioare şi am bătut palma cu Moose:

— Fra-ie-ro! Fra-ie-ro! ţipam noi, fără încetare. Mindy îşi încrucişă braţele subţiri şi se uită furioasă la noi:

18

— N-a fost deloc amuzant! a izbucnit. N-o să mai cred niciodată vreun cuvânt din ce spui! Niciodată!

— Oooooo, ce speriat sunt! îi spun şi îmi lovesc genunchii unul de celălalt. Vezi? îmi tremură genunchii de frică!

— Şi mie, îmi ţinu isonul Moose, tremurind din tot corpul.

— Sunteţi nişte copii proşti! exclamă ea. Am plecat de aici!

Şi-a înfipt mâinile în buzunarele pantalonilor ei scurţi şi s-a îndepărtat supărată. S-a oprit însă brusc, la câţiva paşi de scară, în faţa geamului pivniţei.

Chiar în faţa acelui geam care dădea în grădina domnului Mecall.

S-a uitat o clipă printre perdelele albe, apoi a strigat:

— Nu! O, nu!

— Jalnică încercare! îi răspund. Nu e nimic acolo. Nu mă prinzi cu trucurile tale patetice!

— Nu! E Buster! strigă Mindy. E din nou în curtea vecinului!

— Ce?!

Am alergat la fereastră, am sărit pe un scaun şi am dat perdelele la o parte.

Da… Buster era acolo, în straturile de legume din grădina domnului Mecall.

— *Oops!* E din nou în grădină… am murmurat.

— În grădina mea?! Ar face bine să nu fie! a declarat Moose, uitându-se peste umărul meu. M-a dat jos de pe scaun ca să poată vedea: Dacă tata îl prinde

19

pe Buster dând iama în legumele lui, potaia aia o să ajungă îngrăşământ!

— Haide, repede! se rugă Mindy, trăgându-mă de mână. Trebuie să îl scoatem pe Buster de acolo, înainte să îl prindă tatăl lui Moose!

Mindy, Moose şi cu mine am alergat la etaj şi, de acolo, în faţa casei noastre. Am gonit prin curtea noastră înspre casa domnului Mecall şi am sărit peste stratul de petunii galbene sădite de tata, care separau curtea noastră de a lui. Mindy şi-a înfipt unghiile în braţul meu:

— Buster sapă! a ţipat. O să distrugă… pepenii!

Buster săpa de zor cu puternicele lui labe din faţă, răscolind pământul şi plantele. Frunze şi noroi zburau în toate direcţiile.

— Opreşte-te, Buster! îl rugă Mindy. Opreşte-te acum!

Dar Buster săpa în continuare.

Moose se uită la ceasul lui de plastic.

— Aţi face bine să îl scoateţi imediat pe câinele ăla de acolo! ne-a avertizat. E aproape şase, exact ora la care tata iese să ude în grădină.

Recunosc, domnul Mecall mă bagă în sperieţi. E atât de mare, că îl face pe Moose să pară un pitic. Şi e râu!

— Buster, vino aici! l-am rugat.

Şi eu, şi Mindy strigam la câine, dar el nu ne dădea atenţie.

— Ce staţi aici?! De ce nu *scoateţi* potaia afară? ne-a întrebat Moose.

20

Am clătinat din cap:

— Nu putem. E prea mare şi prea încăpăţânat. Nu o să se clintească din loc.

Am băgat mâna sub tricou şi am căutat fluierul de metal pe care îl port zi şi noapte atârnat de gât, chiar şi pe sub pijamale. E singurul de care ascultă Buster.

— E şase fără două minute, ne avertiză Moose, uitându-se la ceas. Tata o să apară într-o clipă.

— Fluieră, Joe! îmi strigă Mindy.

Am dus fluierul la gură şi am suflat îndelung, din toate puterile.

— Fluierul ăla e stricat, a chicotit Moose. N-a scos niciun sunet.

— E un fluier pentru câini, îi răspunse Mindy, pe un ton superior. Scoate un sunet foarte înalt. Câinii îl pot auzi, dar oamenii, nu. Vezi? îi spuse şi arătă către Buster.

El îşi ridicase nasul din pământ şi îşi ciulise urechile. Am fluierat din nou şi Buster şi-a scuturat blana de pământ.

— Treizeci de secunde şi numărătoarea nu e încheiată, ne anunţă Moose.

Am mai suflat o dată în fluierul silenţios.

În sfârşit!

Buster se îndreptă spre noi, dând din ciotul lui de coadă.

— Grăbeşte-te, Buster! l-am rugat, cu braţele întinse. Grăbeşte-te!

21

— Buster, nu veni aşa încet! Aleargă! îl ruga şi Mindy.

Prea târziu!

Am auzit un zgomot şi uşa casei lui Moose se deschise, iar domnul Mecall ieşi în prag.

4

— Joe! Vino aici! Imediat! se răsti la mine tatăl lui Moose. Se îndreptă greoi către grădină, cu burta ieşindu-i de sub tricoul albastru: Aici, băiete! în doi timpi şi trei mişcări!

Domnul Mecall a lucrat în armată până să iasă la pensie, aşa că e obişnuit să zbiere ordine şi ordinele astea să fie ascultate.

Am făcut ce mi-a spus. Buster mergea lângă mine.

— Câinele ăla era cumva din nou în grădina mea? m-a întrebat el, privindu-mă rece, atât de rece, că mi-a îngheţat sângele în vine.

— Nu, să trăiţi! am bolborosit.

Buster s-a aşezat lângă mine apoi a căscat zgomotos.

Eu, în general, nu mint. Decât, poate, pe Mindy. Dar aici era în joc viaţa lui Buster. Trebuia să îl salvez, nu?

Domnul Mecall s-a plimbat printre straturile cu legume, dând târcoale când roşiilor, când porumbului,

23

când firelor de *zucchini* şi pepenilor *casaba,* cercetând cu atenţie fiecare tulpină şi fiecare frunză.

— *Oops!* mă gândeam. „Acum chiar că am încurcat-o!”

În cele din urmă, şi-a îndreptat privirea către noi:

— Dacă javra nu a fost pe aici, cum se face că pământul e scurmat?

— Să fi fost vântul? îi răspund eu, cu jumătate de glas.

Trebuia să încerc, poate chiar mă credea. Moose stătea lângă mine, fără să scoată un cuvânt. El tace doar când e tatăl lui prin preajmă.

— Ăâăă, domnule Mecall! a început Mindy. Ne vom asigura noi că Buster nu va calea în curtea dumneavoastră. Promitem!

Apoi, a zâmbit cât putea ea de dulce.

Domnul Mecall s-a încruntat:

— Bine, dar dacă îl prind fie şi numai adulmecându-mi pepenii, chem poliţia şi câinele vostru ajunge pe mâna hingherilor! Vorbesc foarte serios!

Am înghiţit în sec. Ştiam că vorbeşte serios, căci domnul Mecall nu se ţine de glume.

— Moose! a izbucnit domnul Mecall. Vino cu furtunul aici şi udă pepenii *casaba!* Ţi-am spus că trebuie udaţi de cel puţin cinci ori pe zi!

— Ne vedem mai târziu, îmi spuse Moose încet, apoi, cu

capul aplecat, alergă spre spatele casei, unde se afla furtunul.

24

Domnul Mecall ne mai aruncă o privire întunecată, înainte de a urca greoi treptele din faţa casei şi de a trânti uşa.

— „Să fi fost vântul?” Mindy îşi dădu ochii peste cap. Asta da agerime, Joe! spuse ea râzând.

— Da? Eu, cel puţin i-am răspuns, i-am dat eu replica. Şi nu uita că fluierul meu l-a salvat pe Buster. Tu nu ai făcut altceva decât să zâmbeşti ca o idioată.

Mindy şi cu mine ne-am îndreptat spre casă, certându-ne. Ne-am oprit însă, când am auzit un suspin încet. Un sunet înfiorător. Buster şi-a ciulit urechile.

— Cine e acolo? am întrebat în şoaptă.

Am aflat după o clipă: tati mergea încet, sprijinindu-se de zidul casei, ţinând în mână o stropitoare. Purta costumul lui preferat de grădinărit – pantofi sport cu găuri în dreptul degetelor mari, o pereche de pantaloni scurţi lăbărţaţi şi un tricou roşu, pe care scria: „Sunt un maestru într-ale grădinăritului”.

Suspina şi gemea, ceea ce era foarte ciudat, pentru că tati e mereu foarte bine dispus când are treabă prin grădină – fluieră, zâmbeşte, face nişte glume jalnice.

Nu şi astăzi.

Azi era ceva în neregulă. Se întâmplase o catastrofă.

— Copii… copii… gemu el, venind înspre noi cu greutate. V-am tot căutat.

25

— Ce e, tati? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Mindy. Taţi şi-a pus mâinile în cap, clătinându-se. A inspirat adânc:

— Am ceva *groaznic* să vă spun.

5

— Ce, tati? am strigat. Spune-ne!

Taţi şopti răguşit:

— Am găsit... un gândac pe roşiile noastre. Pe cea mai mare dintre ele. Pe Regina Roşie! îşi şterse sudoarea de pe frunte: Cum s-a întâmplat aşa ceva? Am dat cu prafuri, am dat cu spray-uri, le-am copilit. De două ori doar săptămâna asta! a clătinat din cap cu amărăciune. Bietele mele roşii! Dacă gândacul ăla mi-o strică pe Regina Roşie, va trebui să mă retrag de la Expoziţia de legume!

Eu şi Mindy ne-am uitat unul la celălalt. Ştiam că ne gândim amândoi la acelaşi lucru: adulţii din preajma noastră începuseră să se comporte bizar.

— Tati, e vorba de un singur gândac! i-am atras atenţia.

— Nici nu e nevoie de mai mulţi, Joe! Doar un gândac şi şansele noastre de a primi Panglica albastră sunt spulberate. Trebuie să facem ceva imediat!

— Ce zici de noul spray de gândaci? i-am amintit. Cel pe care l-am primit săptămâna trecută, din catalogul *Grădini şi plante.*

27

Ochii lui tati se luminară. Şi-a trecut o mână prin părul ciufulit.

— Spray-ul Adio, Gândacule! spuse el, în timp ce alergă înspre garaj. Haide, copii! Să-l încercăm!

Chipul lui tati s-a luminat dintr-odată.

Eu şi Mindy am ţâşnit după el.

Tati a scos trei spray-uri dintr-o cutie de carton, din fundul garajului. Cuvintele „Faceţi să dispară gândacii cu Adio, Gândacule!” erau imprimate pe etichetă. Un desen reprezenta un gândac cu un geamantan, luându-şi rămas-bun.

Tati ne-a dat câte un spray.

— Să îi venim de hac gândacului! strigă el, în timp ce ne întorceam în grădină.

Am scos capacele de la *Adio, Gândacule!*

— Unu, doi, trei... pulverizaţi! ne-a ordonat tati.

Eu şi tati am dat cu spray peste cele două duzini de plante legate pe aracii din grădină. Mindy nu începuse încă. Probabil că ea citea informaţiile de pe etichetă.

— Ce e cu zgomotul ăsta? ne-a întrebat mami, ieşind pe uşa din spate.

Mami purta unul din costumele ei de casă. O pereche de pantaloni scurţi foarte largi de-ai lui tati şi un tricou vechi, albastru, pe care i-l adusese el dintr-o călătorie de afaceri acum câţiva ani şi pe care scria: „Mi-ai sădit iubirea în suflet”. Una dintre glumele jalnice de grădinar de-ale lui tati.

— Bună, iubito! îi strigă tati. Omorâm un gândac. Vrei să te uiţi?

28

Mami ne-a zâmbit, iar în colţul ochilor, i-au apărut riduri fine:

— Sună ispititor, dar trebuie să termin designul unei felicitări.

Mami e graficiană. Biroul ei se află la etajul al doilea al casei noastre. E în stare să deseneze pe calculator cele mai grozave imagini: apusuri minunate, munţi, flori.

— Luăm cina la şapte şi jumătate, bine?

— Sună bine, a spus tati, în timp ce mami intră în casă. Bine, copii, hai să terminăm de dat cu spray!

Împreună cu tati şi cu mine am mai acoperit o dată plantele cu o ploaie de insecticid, care a ajuns chiar şi pe dovleceii de alături. Mindy a privit atent, a îndreptat spray-ul direct către Regina Roşie şi a proiectat un singur jet precis. Un gândac a dat de câteva ori, uşor, din elitre şi a căzut la pământ. Mindy a zâmbit satisfăcută.

— Bine lucrat! ne felicită tati şi ne luă pe amândoi pe după umeri. Cred că merită sărbătorit! Am ideea perfectă: o vizită-fulger la Grădina Minunată!

— Oooo, nu! am suspinat şi eu, şi Mindy.

Grădina Minunată e un magazin aflat la două străzi de casa noastră şi de acolo îşi cumpără tati ornamentele pentru grădină. Nenumăratele lui ornamente pentru grădină.

Tati e la fel de îndrăgostit de ornamente, pe cât e de grădinărit. Avem atâtea în faţa casei, că nu putem să tundem gazonul.

29

Ce aglomeraţie! Avem două păsări flamingo de plastic, un îngeraş din beton cu nişte aripi albe, uriaşe, o sferă din crom pe un suport argintiu, o familie întreagă de sconcşi din ipsos, o fântână cu două lebede care se sărută, o focă ţinând o minge de plajă pe nas şi o căprioară ciobită, din ipsos.

Ciudat, nu vi se pare?

Dar lui tati îi plac. Crede că sunt obiecte de artă sau ceva de genul ăsta.

Ştiţi ce face? Le îmbracă de sărbători. Pălării ca ale Părinţilor pelerini pentru sconcşi de Ziua Recunoştinţei, costume de pirat pentru păsările flamingo de Halloween, jobenuri şi barbişoane negre pentru lebede de ziua lui Lincoln.

Bineînţeles, curata şi ordonata Mindy nu suportă ornamentele de grădină. Nici lui mami nu îi plac. De fiecare dată când tati aduce unul nou acasă, mami ameninţă că îl aruncă la gunoi.

— Tati, ornamentele astea de grădină sunt de-a dreptul jenante! s-a plâns Mindy. Oamenii se holbează la ele când trec cu maşina şi ne fotografiază curtea. Acum am devenit obiectiv turistic!

— Ei, hai, o singură persoană a făcut fotografii, suspină tati.

Asta se întâmpla anul trecut, de Crăciun, când tati a „costumat” toate ornamentele în ajutoare ale lui Moş Crăciun.

— Da, şi fotografia aia a ajuns la ziar! s-a plâns Mindy. A fost atât de jenant!

— Eu cred că ornamentele sunt *cool,* i-am răspuns.

30

Cineva trebuia să îi ia apărarea şi lui tati, bietul de el! Mindy doar a strâmbat din nas, dezgustată. Ştiu ce o sicrie, de fapt, pe Mindy la ornamente: felul cum le aşază tati în curte, fără nicio ordine. Dacă ar putea să facă aşa cum vrea ea, toate ar fi aliniate, precum pantofii, în rânduri perfect drepte.

— Hai, copii, ne-a îndemnat tati, în vreme ce ieşeam pe stradă, să vedem dacă au sosit ornamente noi!

Nu mai aveam de ales. Eu şi Mindy ne târam picioarele în

urma lui tati, gândindu-ne că nu o să dureze mult.

— Se apropie ora cinei, aşa încât o să aruncăm doar o privire şi apoi ne vom întoarce acasă.

Nu aveam nici cea mai mică idee că urma să începem cea mai înfiorătoare aventură din viaţa noastră.

6

— Taţi, dar nu putem să mergem cu maşina? s-a plâns Mindy la un moment dat, pe când mergeam toţi trei pe strada abruptă, care urca dealul spre Grădina Minunată. E prea cald ca să mergem pe jos!

— Ei, haide, Mindy! Nu sunt decât două străzi! Pe deasupra, nu strică să faci puţin sport, i-a răspuns tati, făcând sprinten paşi mari.

— Dar e atât de caaald! suspină Mindy, în timp ce îşi îndepărta părul de pe faţă şi îşi ştergea fruntea cu mâna.

Avea dreptate, era cald, dar să fim serioşi, aveam de mers doar vreo două străzi.

— Mie mi-e mai cald decât ţie! am tachinat-o, apoi m-am aplecat spre ea, scuturându-mi capul plin de transpiraţie spre ea. Vezi?

Câteva picături de transpiraţie au ajuns pe tricoul ei.

— Ce scârbos eşti! ţipă ea, dându-se înapoi. Tati, spune-i să nu mai fie atât de dezgustător!

— Aproape am ajuns, îi răspunse tati.

32

O spunea de parcă parcurseserăm până atunci un milion de kilometri. Probabil, nu visa altceva decât să îşi cumpere încă un ornament.

În faţa noastră, am zărit acoperişul ascuţit şi înalt al Grădinii Minunate. Înţepa cerut, înălţându-se deasupra tuturor celorlalte case din preajmă.

„Ce loc ciudat”, m-am gândit. Grădina Minunată e o casă veche, cam dărăpănată, are trei etaje şi e destul de retrasă faţă de stradă. Pereţii sunt zugrăviţi în întregime în roz, un roz

strălucitor, iar la ferestre sunt jaluzele colorate, dar niciuna dintre culori nu se asortează.

Cred că ăsta e încă unul dintre motivele pentru care Mindy urăşte acest loc. Casa asta veche nu arăta deloc bine. Parchetul de la intrare e stricat şi încă mai exista groapa în care a căzut domnul Mecall vara trecută.

Pe când treceam pe lângă drapelul aflat în curtea din faţa, am zărit-o pe doamna Anderson. Ea este proprietara Grădinii Minunate. Acolo şi locuieşte, la etajele doi şi trei. Ea se apleca deasupra unor păsări flamingo roz, de plastic, îndepărtându-le folia protectoare şi aşezându-i în rânduri strâmbe pe gazon.

Doamna Anderson seamănă cu un flamingo: e groaznic de slabă şi e mereu îmbrăcată în roz. Până şi părul ei e vopsit într-un soi ciudat de roz, ca vata pe băţ.

Doamna Anderson nu vinde altceva decât ornamente pentru grădină: veveriţe de ipsos, îngeraşi care se sărută, iepuraşi roz cu mustăţi de sârmă, viermi

33

lungi şi verzi, care poartă pălării negre, cârduri întregi de gâşte albe. Are sute de ornamente, împrăştiate peste tot prin grădină, ajungându-i până în pragul casei. Ba chiar îi intrau în casă, punându-i stăpânire pe tot parterul.

Doamna Anderson a despachetat cu grijă încă un flamingo şi l-a aşezat lângă o căprioară. A studiat atentă aranjamentul, apoi, nemulţumită, a mutat căprioara cam cu un centimetru mai la stângă.

— Bună, Lilah! îi strigă tati.

Doamna Anderson nu i-a răspuns, fiind cam tare de ureche.

— Bună, Lilah! îi mai strigă tati, făcându-şi mâinile pâlnie.

Atunci doamna Anderson şi-a ridicat privirea.

— Jeffrey! îi strigă ea, încântată. Ce bine îmi pare că te văd!

Doamna Anderson e mereu prietenoasă cu tati. Mami spune că îi e cel mai bun client. Poate fiindcă e *singurul* ei client...

— Şi mie îmi pare bine să te văd, îi răspunse tati, frecându-şi mâinile cu nerăbdare şi privind de jur-împrejurul curţii.

Doamna Anderson a înfipt un ultim flamingo în pământ şi a

venit înspre noi, ştergându-şi mâinile de tricoul roz.
— Cauţi ceva anume astăzi? îl întrebă pe tati.
— Căprioara noastră e cam singurică, îi explică el, strigând pentru ca ea să-l poată auzi. Cred că are nevoie de companie.

34

— Pe bune, tati, nu mai avem nevoie de ornamente! îl imploră Mindy. Mami o să fie furioasă.
Doamna Anderson ne-a zâmbit:
— Oh, într-o grădină cu ornamente de la Grădina Minunată există întotdeauna un loc disponibil. Nu-i aşa, Jefffey?
— Exact! declară tati.
Mindy s-a îmbufnat, dându-şi pentru a suta oară ochii peste cap.
Tati s-a îndreptat spre o turmă de căprioare din ipsos cu ochi mari, iar noi am mers după el.
Căprioarele erau ceva mai înalte de un metru şi aveau pete albe pe trupurile lor brun-roşcate.
Păreau că sunt aievea. Foarte plicticoase.
Tati le-a studiat câteva clipe, după care ceva i-a atras atenţia: doi pitici îndesaţi, care stăteau în mijlocul grădinii.
— Ia te uită, ce avem aici! şopti tati, zâmbind.
Puteam să vedem cum brusc ochii i se luminează, pe când se apleca să îi cerceteze mai atent.
Doamna Anderson l-a aplaudat.
— Jeffrey, ai, într-adevăr, gusturi excelente în privinţa ornamentelor! îl felicită ea, bucuroasă. Ştiam eu că o să-ţi placă piticii. Au fost sculptaţi în Europa. Excelentă lucrătură!
M-am uitat îndelung la pitici. Arătau ca nişte bătrânei. Aveau ceva mai puţin de un metru înălţime, erau foarte îndesaţi, cu ochii roşii, pătrunzători şi urechi mari, ascuţite.

35

Gurile li se arcuiau în zâmbete largi, tâmpe şi aveau părut vâlvoi.
Fiecare din ei purta o cămaşă cu mâneci scurte, de un verde ţipător, pantaloni maro şi o scufie portocalie, mare şi ascuţită. Şi unul, şi celălalt purtau curele negre, legate strâns

în jurul taliilor groase.

— Sunt grozavi! se bucură tati. Copii, nu sunt minunaţi?

— Mi se par OK, tati! i-am spus.

— *OK?!* strigă Mindy. Sunt îngrozitori! Sunt mizerabili! Au atâta*răutate* în ei! îi *urăsc!*

— Ai dreptate, Mindy, sunt cam mizerabili! Exact aşa ca tine! i-am răspuns.

— Joe, eşti cel mai mare… începu Mindy, dar o întrerupse tati:

— Îi cumpărăm!

— Tati, nuuuu! suspină Mindy. Sunt hidoşi! Cumpără o căprioară! Mai cumpără un flamingo! Dar nu piticii ăştia urâţi! Uite ce culori urâte au! Uite ce rânjete pline de răutate au! Sunt prea înspăimântători!

— Oh, Mindy, nu fi prostuţă! Sunt perfecţi! exclamă tati. O să ne distrăm atât de mult cu ei! De Halloween o să-i îmbrăcăm în stafii, iar de Crăciun, în crâciunei. Arată exact ca renii Moşului.

Tati a scos cartea de credit. El şi doamna Anderson s-au îndreptat către casa roz, pentru a stabili ultimele detalii.

— Mă întorc într-un minut! ne spuse.

36

— Astea sunt cele mai urâte ornamente de până acum! s-a plâns Mindy, întorcându-se către mine. Sunt de-a dreptul jenanţi. N-o să mai pot aduce nicio prietenă pe la noi.

După aceea, a plecat îmbufnată spre şosea. Eu nu mi-am putut lua ochii de la pitici. Erau destul de urâţi şi, deşi zâmbeau, era ceva foarte neprietenos în zâmbetele alea, iar în ochii lor sticloşi se simţea o răceală cumplita.

— Vai, Mindy, uite! Unul dintre pitici tocmai s-a mişcat!

Mindy s-a întors încetişor cu faţa la mine.

Încheietura îmi era prinsă de mâna groasă a unuia din pitici. Eu mă răsuceam şi mă zbateam, încercând să scap.

— Lasă-mă! am ţipat. Lasă-mă! Mindy, grăbeşte-te!

— Vin! Vin! a ţipat ea.

7

Mindy a venit în fugă. A sărit peste flamingo şi a alergat pe lângă o căprioară.

— Grăbeşte-te! am gemut, întinzându-mi mâna stângă spre ea. Mă *doare!* Dar, când sora mea s-a apropiat, cu ochii măriţi de groază, nu m-am mai putut abţine şi am izbucnit în râs: Te-am prins! i-am strigat, depărtându-mă de pitic în paşi de dans.

Atunci Mindy s-a întors să mă lovească, dar nu m-a nimerit.

— Chiar credeai că piticul ăla m-a prins de mână? am întrebat-o. Ai înnebunit?

Nu a apucat să îmi răspundă. Taţi a ieşit grăbit, păşind pe treptele roz ale verandei.

— E timpul să îi ducem pe micuţi acasă! ne-a spus, zâmbind cu gura până la urechi.

Apoi s-a oprit, uitându-se fericit la piticii ăia urâţi:

— Dar mai întâi, îi botezăm!

Am uitat să vă spun. Taţi pune nume tuturor ornamentelor de grădină.

Mindy a gemut zgomotos, dar tati a ignorat-o. L-a bătut uşor pe cap pe unul din pitici:

38

— Lui o să îi spunem Hap, pentru că are o figură fericită1. Pe Hap îl duc eu. Voi, copii, îl luaţi pe...

Se opri, cercetându-l atent pe celălalt pitic. Avea un dinte ciobit:

— Pe Ciob. Da, Ciob o să-i spunem.

Taţi l-a ridicat pe Hap:

— Hei, abia îl duc!

Se îndreptă spre şosea, clătinându-se sub greutatea piticului.

Mindy îl studie pe Ciob şi apoi îmi ordonă:

— Tu îl iei de picioare, eu, de cap. Haide! Unu, doi, trei... ridică!

M-am aplecat şi am apucat piticul de picioare. Gheata lui roşie şi grea mă zgâria pe mâini şi am început să ţip.

— Ia nu te mai plânge! îmi porunci Mindy din nou. Ţie, cel puţin, nu îţi intră în ochi o scufie idioată!

Ne-am chinuit să coborâm, urmându-l pe tati. Parcă eram nişte melci, încercând să mergem unul lângă celălalt.

— Tot cartierul se holbează la noi! se plânse Mindy. Chiar aşa era. Două colege de şcoală de-ale lui

Mindy care mergeau pe biciclete s-au oprit şi au izbucnit imediat în râs. Chipul palid a lui Mindy s-a făcut dintr-odată la fel de aprins ca una dintre roşiile lui tati:

— Cred că o să mor de ruşine până acasă! Haide, Joe mergi mai repede!

1 *Happy,* fericit (engl. N.tr.).

39

Am scuturat picioarele piticului, astfel încât Mindy să îl scape. Singurul lucru pe care am reuşit să îl provoc a fost o criză de isterie din partea ei:

— Potoleşte-te, Joe! Şi ţine-i picioarele mai sus!

Pe când ne apropiam de casă, domnul Mecall ne zări. S-a oprit din curăţatul arbuştilor pentru a admira mica noastră paradă.

— Alte ornamente de grădină, Jeffrey?! îi strigă el lui tati.

Mi se părea că îl aud cum râde. Domnul Mecall e râu cu mine şi cu Mindy, dar cu tati se înţelege bine. Mereu fac glume unul pe seama celuilalt în legătură cu grădinile lor. Doamna Mecall scoase capul pe uşă.

— Ce drăguţ! ne spuse, zâmbind pe sub cozorocul şepcii de baseball. Haide, Bill, te cheamă fratele tău la telefon!

Domnul Mecall a lăsat foarfecele jos şi a intrat în casă. Apoi am trecut prin faţa curţii familiei Mecall şi am ajuns, în cele din urmă, în grădina noastră.

— Aici! spuse tati, aşezându-l pe Hap într-un colţ al curţii, alături de căprioara Lilah.

Tati a botezat-o pe căprioară Lilah după proprietara Grădinii Minunate.

Cu ultimele puteri, l-am cărat pe Ciob acolo unde ne spusese tati. Piticii ăştia erau grei, mult mai grei decât celelalte ornamente de grădină. Am lăsat piticul pe iarbă şi

ne-am prăbuşit pe pământ, alături de el. Zâmbind fericit, tati l-a aşezat pe Hap de o parte a căprioarei, iar pe Ciob, de cealaltă. S-a tras puţin în spate ca să-i studieze.

40

— Ce ţipi veseli! conchise. Trebuie să-i arătam şi lui mami. N-o să le poată rezista! Sunt prea drăguţi ca să-i urăşti.

Traversă grăbit curtea şi intră în casă.

— Uau! am auzit un strigăt familiar din vecini. Moose se apropia repede: Am auzit că aţi mai adus nişte scârboşenii de grădină. S-a dus ţintă la pitici şi s-a holbat la ei: Ce scârbos!

Moose se aplecă şi scoase limba la Hap:

— Vrei să ne batem, piticule? Ia de aici!

S-a prefăcut că îl loveşte pe Hap în pieptul lui umflat.

— Sparge-l pe bondoc! i-am strigat.

Moose îl apucă pe pitic de gât şi îi trage repede o duzină de pumni. Sar în picioare şi ţip la Ciob.

— O să-ţi şterg rânjetul ăla scârbos de pe faţă! l-am ameninţat apoi l-am apucat de gât pe pitic şi m-am prefăcut că îl sugrum.

— Uită-te la mine! Moose şi-a ridicat piciorul înspre Hap şi i-a aplicat o lovitură de karate peste scufia ascuţită; figurina îndesată s-a clătinat.

— Aveţi grijă! Nu vă mai prostiţi! ne avertiză Mindy. O să-i spargeţi!

— Bine, zic, atunci îi gâdilâm!

— Gâdilă-i, gâdilă-i! zicea Moose cu vocea piţigăiată, în timp ce îl gâdila pe Hap la subraţ.

— Vai, ce amuzant eşti, Moose, declară Mindy. Eşti de-a dreptul...

41

Amândoi am aşteptat ca Mindy să-şi isprăvească insulta. Ea însă a arătat cu degetul grădina domnului Mecall şi a ţipat:

— O, nu! Buster!

Eu şi prietenul meu ne-am întors şi ne-am uitat la Buster. Stătea în mijlocul grădinii domnului Mecall, scormonind cu labele printre tulpinile fragede.

— Buster, nu! am ţipat.
Am luat în mână fluierul şi l-am ridicat la gură, dar înainte să apuc să suflu, domnul Mecall a ieşit ca o furtună din casă.
— Din nou potaia aia! a răcnit, agitându-şi mâinile. Pleacă, marş!
Buster a scâncit, s-a întors şi a venit în goană în curtea noastră, cu capul plecat şi ciotul lui de coadă între picioare. „Oops, m-am gândit eu, studiind expresia furioasă, întipărită pe figura domnului Mecall. Acum chiar am dat de belea”. Dar înainte ca domnul Mecall să înceapă să ne ţină o predica, tati a deschis uşa, spunând:
— Copii, mami spune că cina e aproape gata.
— Jeffrey, tu îţi trimiţi cumva intenţionat potaia să îmi strice pepenii? îi strigă peste gard domnul Mecall.
Tati a zâmbit:
— Buster nu se poate abţine. E convins că pepenii tâi sunt nişte mingi de golf!
— Tu cultivi roşii? îi replica tatăl lui Moose. Sau măsline?

42
— Nu ai văzut roşia pe care am rostogolit-o în casă ieri? A trebuit să folosesc o roabă!
Buster se zbenguia prin curte. Cred că-şi dădea seama că a scăpat ca prin urechile acului.
Ne-am îndreptat spre casă. M-am oprit însă, când am auzit o bufnitură puternică. Când m-am întors, Hap căzuse cu faţa la pământ, iar Buster era foarte ocupat să îl lingă.
— Câine rău ce eşti! îl dojeni tati. Cred că tati îl detestă pe Buster la fel de mult ca şi domnul Mecall: Tu l-ai răsturnat pe pitic? Pleacă de acolo!
— Buster, vino, băiete! i-am strigat şi eu.
Dar el m-a ignorat şi a continuat să îi lingă faţa lui Hap. Am dus fluierul la gură şi am suflat scurt. Buster şi-a ridicat capul, intrigat de sunet. A uitat de piticul de ipsos şi a alergat la mine.
— Joe, ridică-l pe Hap, te rog! îmi spuse tati, iritat.
Mindy l-a ţinut pe Buster, în timp ce eu l-am apucat pe pitic de umeri şi l-am ridicat, uşurel. După aceea, am verificat dacă

păţise ceva. Picioarele erau la locul lor, mâinile, gâtul, totul părea în regulă. Mi-am ridicat ochii spre figura lui Hap şi am căzut pe spate, şocat. Am clipit de câteva ori şi m-am uitat la pitic cu atenţie.

— Nu – nu îmi vine să cred!

8

Zâmbetul piticului dispăruse complet.

Gura îi era deschisă, ca şi cum ar fi încercat să ţipe.

— Hei... doar atât am apucat să spun că m-am şi înecat.

— Ce s-a întâmplat? strigă tati. S-a spart?

— Zâmbetul, i-a dispărut zâmbetul! Pare speriat sau ceva în genul ăsta!

Tati a sărit ca ars şi a venit în fugă. Moose şi domnul Mecall au venit şi ei.

Mindy s-a apropiat încet, pe faţa ei citindu-se suspiciunea. Probabil, credea că fac din nou o glumă.

— Vedeţi? am strigat atunci când toţi s-au adunat în jurul meu. Incredibil!

— Ha-ha! Asta a fost bună, Joe! se minună Moose şi mă lovi pe umăr. De-a dreptul amuzantă!

— Ce?! i-am răspuns şi mi-am coborât ochii spre figurină.

Buzele lui Hap erau curbate într-un rinjet, acelaşi rânjet tâmpit pe care îl avusese mereu. Groaza de pe chipul lui dispăruse.

44

Taţi a râs din toată inima:

— Joci bine teatru, Joe, ne-ai păcălit pe toţi!

— Poate fiul tău chiar ar trebui să se facă actor, i-a spus domnul Mecall, scărpinându-se în cap.

— Pe mine nu m-a păcălit, s-a lăudat Mindy. Bancul ăsta a fost prost, zău!

Ce se întâmplase? Oare îmi imaginasem?

Domnul Mecall s-a întors către Buster:

— Ascultă, Jeffrey, vorbesc cât se poate de serios. Dacă mai

intră câinele ăsta în grădina mea...

— Dacă Buster mai ajunge pe acolo, promit că îl legăm, i-a răspuns tati.

— Tati, dar ştii că Buster nu suportă să stea legat. Pe bune că nu suportă!

— Îmi pare rău, copii, spuse tati, dând să intre în casă. Până aici! Buster mai primeşte o singură şansă.

Mă aplec şi îl mingii pe Buster pe cap.

— Doar o şansă, băiete, i-am şoptit în ureche. Ai auzit? Nu mai primeşti decât o şansă.

M-am trezit a doua zi de dimineaţă şi m-am uitat la radioul cu ceas de pe masă. E ora opt şi e marţi. A doua zi din vacanţa de vară. Excelent!

Am pus pe mine o pereche de pantaloni scurţi de sport şi bluza alb-vişinie a echipei Vikings, şi am coborât în curte. E timpul să tund gazonul.

Tati şi cu mine avem o înţelegere: dacă tund gazonul o dată pe săptămână toată vacanţa, el îmi va cumpăra o bicicletă nouă.

45

Ştiam şi ce model vreau – cu douăzeci şi patru de trepte de viteză şi cauciucuri groase. Cea mai tare *mountain-bike.* O să zbor peste bolovani!

Am ieşit pe uşa din faţă şi mi-am ridicat faţa înspre soarele cald al dimineţii. Mă simţeam bine. Iarba sclipea, încă acoperită cu rouă.

— Joe! am auzit un strigăt... al domnului Mecall. Ia vino încoace!

Domnul Mecall stătea aplecat peste legumele lui. La tâmple, de furie, i se zbâtea o venă.

„O, nu! mă gândeam, în timp ce mă îndreptam spre el. Ce s-a mai întâmplat acum?”

— Eu, unul, m-am săturat! a tunat domnul Mecall. Dacă nu vă legaţi câinele, chem poliţia! Vorbesc serios! îmi spuse, arătând cu degetul înspre unul dintre pepenii lui *casaba,* acum făcut chiseliţă.

Seminţele erau împrăştiate peste tot, iar cea mai mare

parte din pulpa portocalie a fructului fusese mâncată.

Am vrut să spun ceva, dar n-am putut articula niciun cuvânt. Nu ştiam ce aş putea zice. Norocul meu a fost că tocmai atunci ieşea tati, care pleca la serviciu.

— Fiul meu îţi dă lecţii de grădinărit, Bill? l-a întrebat tati.

— Nu am chef de glume azi! a izbucnit domnul Mecall şi ridică două bucăţi de pepene, pe care i le arătă lui tati. Uite ce a făcut câinele tău sălbatic! Acum nu mai am decât patru pepeni!

Tati s-a întors către mine, cu o expresie aspră:

46

— Te-am avertizat, Joe! Ţi-am spus să ţii câinele în curte.

— Dar nu Buster a făcut asta, am protestat eu. Lui nici măcar nu îi plac pepenii.

Buster s-a strecurat în spatele păsărilor flamingo, cu urechile pleoştite şi coada între picioare. Avea o înfăţişare vinovată.

— Şi cine altcineva ar fi putut să o facă? l-a întrebat domnul Mecall.

Taţi a clătinat din cap:

— Joe, leagă-l pe Buster în curtea din spate. Acum!

Am înţeles că nu am ce face. Nu aveam ce argumente să aduc.

— Bine, tati! am bombănit. M-am dus după Buster, l-am luat de zgardă, l-am dus în fundul curţii, lângă cuşca lui din cedru roşu: Şezi! i-am dat comanda.

Am cotrobăit prin garaj până am găsit o sfoară lungă, cu care l-am legat pe Buster de stejarul cel mare de lângă cuşcă. Dar a început să scheaune, fiindcă urăşte să fie legat.

— Îmi pare rău, băiete, i-am şoptit. Ştiu că nu tu ai mâncat pepenele.

Buster şi-a ciulit urechile, când tati a venit să se asigure că i-am ascultat ordinul.

— E bine că Buster e legat azi! mi-a spus. Vin zugravii după-amiază şi Buster i-ar încurca.

— Zugravii? l-am întrebat, surprins.

Nu îmi spusese nimeni că vor veni zugravii. Urăsc mirosul

de vopsea!

Tati a încuviinţat.

47

— O să înlocuiască galbenul ăsta şters, mi-a spus, arătând spre casă. O zugrăvim în alb.

— Taţi, în legătură cu Buster... am început eu să îi spun, dar tati a ridicat mâna să mă facă să tac. Trebuie să ajung la slujbă. Ţine-l legat! Vorbim mai târziu!

Eu am rămas locului privind cum se îndepărta, trecând pe lângă garaj.

„Totul e din vina domnului Mecall, mă gândeam. Totul!” După ce tati a plecat cu maşina, am intrat supărat în garaj şi am luat maşina de tuns iarba. Am împins-o înspre curtea din faţă, trecând pe lângă zidul casei. Mindy stătea pe treptele de la intrare şi citea, în timp ce eu împingeam furios maşina de tuns iarba:

— Îl urăsc pe domnul Mecall! am urlat eu.

Am trecut cu maşina de jur-împrejurul unui flamingo. Aveam chef să îi retez picioarele subţiri ca nişte beţe.

— E o javră de om! Aş vrea să îi sparg şi ceilalţi patru pepeni nenorociţi, ca să ne lase în pace!

— Joe, calmează-te! mi-a spus Mindy, ridicându-şi ochii de pe carte.

După ce am terminat de tuns iarba, am alergat în casă şi am luat un sac mare de plastic pentru resturile de iarbă. Când m-am întors, Moose stătea întins pe gazonul nostru, având alături câteva discuri strident colorate:

— Mişcă-te repede! a strigat el şi a aruncat înspre mine un disc albastru.

48

Imediat, m-am aruncat să îl prind, lăsând sacul să cadă.

— Frumoasă prindere! mi-a spus, ridicându-se. Ce zici de un joc de aruncat inelele? O să folosim scufiile ascuţite ale piticilor drept suport.

— Ce-ar fi să folosim capul ascuţit al lui Mindy? i-am răspuns.

— Eşti atât de copilăros! îmi spuse Mindy, apoi se ridica şi se duse spre uşă: Mă duc să caut un loc liniştit unde să pot citi.

Moose mi-a întins câteva inele şi a aruncat unul vişiniu spre Hap. Inelul a intrat perfect pe scufia piticului.

— Ce aruncare! a strigat el, cu încântare.

Eu am luat un inel şi m-am răsucit ca un aruncător de disc. Am aruncat două inele galbene înspre Ciob, dar ambele s-au lovit de faţa lui şi au căzut în iarbă.

Moose a început să râdă:

— Arunci ca o fată. Uită-te la mine!

S-a aplecat în faţă şi a aruncat două inele, care s-au aşezat cuminţi împrejurul scufiei ascuţite a lui Ciob.

— Marfă! strigă Moose, apoi îşi încorda muşchii: Super-Moose e din nou cel mai tare!

Am aruncat şi celelalte inele. Moose m-a bătut, dar la o diferenţă de doar două puncte, scorul fiind zece la opt.

— Jucăm din nou! i-am strigat şi am alergat spre pitici să adun inelele.

49

Când am scos câteva de pe scufia lui Ciob, m-am uitat la faţa lui şi mi s-a tăiat respiraţia.

Ce *era* asta?!

O sâmânţă.

Între buzele groase ale piticului, era o sămânţă portocalie, lungă cam de un centimetru.

9

— Asta e cumva o sămânţă de pepene? am întrebat eu, cu voce tremurândă.

— Ce? m-a întrebat şi Moose, venind după mine.

— O sămânţă de pepene, am repetat.

Moose a dat din cap. Mi-a apucat umărul cu mâna lui mare şi mi-a spus pe un ton emfatic:

— Ai vedenii. Hai să jucăm!

Am arătat către gura lui Chip:

— Nu am vedenii. Uite, chiar acolo! Nu o vezi?

Privirea lui Moose a urmărit locul indicat.

— Da, văd o sămânţă. Şi ce-i cu asta?

— E o sămânţă de pepene *casaba,* Moose! Exact ca acelea împrăştiate pe pământ.

Cum ar fi putut să ajungă o sămânţă de *casaba* în gura lui Ciob?

Trebuia să existe o explicaţie, una simplă. Deşi mi-am stors creierii, tot nu am putut înţelege.

Am scos sămânţă dintre buzele piticului şi am privit-o cum cade la pământ.

După aceea, m-am uitat cu atenţie la faţa piticului, care-mi rânjea. M-am uitat în ochii lui reci, sticloşi.

51

Piticul s-a uitat, la rândul lui, la mine. În ciuda căldurii, m-a trecut un fior.

Cum a ajuns sâmânţa aia acolo? Cum?

În noaptea aceea, am visat pepeni. Am visat că un *casaba* creştea în grădina noastră. Creştea întruna până s-a făcut mai mare decât casa.

Ceva m-a făcut să tresar şi m-am trezit din visul ăsta ciudat. M-am uitat la ceasul deşteptător: era ora unu.

După aceea, am auzit un scheunat prelung şi jalnic, chiar lângă casă.

Am sărit din pat şi m-am grăbit să ajung la fereastră. Am privit grădina plină de umbre. Ornamentele stăteau liniştite.

Apoi am auzit din nou scheunatul. Mai tare. Mai prelung.

Era Buster. Bietul meu câine, legat în curtea din spate.

M-am strecurat din camera mea, ieşind pe holul întunecat. În casă era linişte. Am început să cobor pe scările acoperite cu mochetă. O treaptă a scârţâit, iar eu am tresărit, speriat.

O secundă mai târziu, am auzit un alt scârţâit.

Îmi tremurau picioarele.

„Calmează-te, Joe! mi-am spus. Sunt doar nişte trepte”.

Am trecut prin sufragerie şi prin bucătărie, mergând în vârful picioarelor. Am auzit un foşnet în spatele meu şi inima a început să îmi bată cu putere.

52

M-am întors în grabă, dar nu era nimic.

„Ţi se pare că auzi tot felul de zgomote”, mi-am spus.

Am continuat să merg pe întuneric şi am pus, în cele din urmă, mâna pe clanţă.

Atunci m-au înşfăcat din spate două mâini puternice!

10

— Unde crezi că mergi?

Era Mindy!

Am răsuflat uşurat şi m-am smuls din strânsoarea ei.

— Vreau să manânc ceva, îi şoptesc, scârpinându-mă pe gât. O să halesc nenorociţii ăia de pepeni ai domnului Mecall.

M-am prefăcut că aş avea gura plină şi aş mesteca:

— Ce bun! Pepeni *casaba.* Mai vreau *casaba!*

— Joe, ai face mai bine să renunţi! mi-a şoptit Mindy, alarmată.

— Hei, glumesc! i-am spus. Buster scheaună ca un nebun. Ies ca să îl liniştesc.

Mindy a căscat:

— Dacă te prind mami şi tati ieşind din casă în miez de noapte...

— Durează doar câteva minute.

Am ieşit afară. Aerul umed al nopţii mă înfiora. M-am uitat la cerut fără stele. Din spatele casei, se auzeau scheunăturile jalnice ale lui Buster.

— Vin! am şoptit destul de tare. E în regulă, băiete!

54

Scheunâturile lui Buster s-au mai potolit.

Am mai făcut un pas. Ceva a fâşâit prin iarbă. Am îngheţat de frică şi am cercetat cu atenţie berna. Două siluete mici fugeau pe lângă casă. Au trecut prin curte şi au dispărut în noapte.

Probabil, nişte ratoni.

Ratoni?
Ăsta era răspunsul! Aşadar, ratonii îi mâncaseră domnului Mecall pepenele. Am vrut să îl trezesc pe tati şi să îi spun, dar m-am hotărât să aştept până dimineaţa.
Mă simţeam deja mult mai bine. Asta însemna că Buster putea fi lăsat liber. Am ajuns până la el şi m-am aşezat pe iarba umedă de rouă.
— Buster, sunt aici! i-am şoptit.
Ochii îi erau umezi şi trişti. Mi-am trecut mâinile în jurul gâtului lui acoperit de blană:
— N-o să mai stai legat prea mult, Buster! i-am promis. O să vezi! O să îi spun lui tati despre ratoni mâine, chiar la prima oră.
Buster îmi linse mina, recunoscător.
— Şi mâine facem o plimbare lungă, i-am şoptit. Ce zici de asta, băiete? Acum culcă-te!
M-am strecurat înapoi în casă şi am sărit în pat. Mă simţeam bine. Aflasem misterul pepenilor. Credeam că necazurile cu domnul Mecall se încheiaseră.
M-am înşelat amarnic, căci necazurile noastre de-abia începeau.

55
— Nu îmi vine să cred! Nu îmi vine să cred! strigătele domnului Mecall sfâşiară liniştea dimineţii, trezindu-mă dintr-un somn profund.
M-am frecat la ochi şi m-am uitat la ceas: şase şi treizeci de minute, dimineaţa.
Ce-i cu toate ţipetele astea?
Am sărit din pat şi m-am grăbit să ajung jos, căscând şi întinzându-mă. Taţi, mami şi Mindy stăteau la uşa din faţă, îmbrăcaţi încă în pijamale şi halate.
— Ce se întâmplă? i-am întrebat.
— E Bill. Haide! ne-a strigat tati.
Ne-am îngrămădit afară şi ne-am uitat în grădina vecinului nostru.
Domnul Mecall, îmbrăcat cu un halat în pătrăţele albe şi albastre, stătea aplecat asupra legumelor lui. Înşfăcase nişte

pepeni, urlând.

Moose şi mama lui stăteau în spatele domnului Mecall, cu ochii măriţi şi muţi de uimire. În locul obişnuitului ei zâmbet, pe faţa mamei lui Moose era o încruntare fioroasă.

Domnul Mecall şi-a ridicat capul:

— Distruşi! a strigat. Sunt complet distruşi!

— Oh, Doamne! murmură tati. Ar fi cazul să ne ducem acolo, Marion!

A început să meargă de-a lungul grădinii noastre. Mami, Mindy, împreună cu mine l-am urmat.

— Linişteşte-te, Bill, îi spuse tati calm, atunci când a ajuns în curtea lui. Nu merită să te superi aşa, orice ar fi!

56

— Să mă calmez?! îmi spui să mă calmez?! zbieră domnul Mecall.

La timplă o venă i se zbâtea frenetic.

„Ratonii, m-am gândit eu. Au atacat din nou pepenii. Trebuie să îi spun lui tati. Acum. Înainte să se dea vina pe Buster şi pentru asta."

Domnul Mecall a strâns la piept cei patru pepeni *casaba*, încă prinşi de vrej:

— Am ieşit să îmi ud pepenii *casaba* şi am găsit... am găsit...

Era prea supărat să mai continue. Ne-a întins pepenii.

— Vai! am strigat plin de uimire.

Niciun raton nu ar fi putut să facă aşa ceva.

În niciun caz!

Cineva luase carioca neagră şi desenase cu stângâcie, pe fiecare pepene, nişte feţe zâmbitoare!

Sora mea m-a dat la o parte să poată vedea mai bine.

— Joe! a strigat. E groaznic! Cum *ai putut?!*

11

— Ce vrei să spui? a întrebat-o domnul Mecall.

— Da, Mindy, ce vrei să spui? a întrebat-o şi mami.

— L-am prins pe Joe strecurându-se afară azi-noapte, i-a răspuns Mindy. Era miezul nopţii şi mi-a spus că vrea să strice şi restul pepenilor.

Toţi s-au întors spre mine, îngroziţi. Chiar şi Moose, cel mai bun prieten al meu. Faţa domnului Mecall era din nou aprinsă, de parcă era o sfeclă roşie. L-am văzut cum îşi stiângea şi îşi desfăcea pumnii.

Toţi mă priveau, amuţiţi de şoc. Chiar şi feţele mâzgâlite pe pepeni se holbau la mine.

— Dar… dar… dar… am mai bâiguit.

Înainte să pot da o explicaţie, tati a explodat.

— Joe, cred că ne datorezi o explicaţie. Ce căutai afară la miezul nopţii?

Simţeam că iau foc de furie.

— Am ieşit să îl liniştesc pe Buster, am insistat. Scheuna rău de tot. Nu m-am atins de pepeni. Nu aş face niciodată aşa ceva! Glumeam când am spus că vreau să îi stric!

58

— Ei bine, eu acum nu glumesc: nu mai ai voie să ieşi din casă o săptămână.

— Dar, tati…! l-am rugat. Nici nu m-am apropiat de pepenii ăia!

— Două săptămâni, atunci! Şi cred că ar trebui să tunzi iarba domnului Mecall şi să îi uzi grădina toată luna ca să te scuzi!

— Stai puţin, Jeffrey! îl întrerupse domnul Mecall. Nu mai vreau să îi văd în grădina mea nici pe câinele tău, nici pe fiul tău. Niciodată!

A frecat pepenii *casaba* cu degetele lui uriaşe, încercând să şteargă petele acelea urâte.

— Sper să iasă, murmură el. Dacă nu, te dau în judecată, Jeffrey, crede-mă!

După două ore de la dezastrul cu pepenii, mă întindeam pe podeaua camerei mele. Nu aveam voie să ies din casă, deşi n-aveam nimic de făcut. Nu mă puteam juca nici cu Buster, fiindcă afară erau zugravii.

Aşa încât am stat în cameră şi am recitit toate benzile

desenate cu *Super Gamma Man.* Am comandat un pachet cu vomă din cauciuc din catalogul *Nebuniile Glumeţului,* care costa cinci dolari. Asta înseamnă cam toţi banii mei de buzunar pentru o săptămână. După aceea, m-am strecurat în camera lui Mindy şi i-am amestecat toate hainele din dulap, ca să nu mai fie aranjate în ordinea culorilor curcubeului.

Făcusem toate astea şi nici măcar nu venise ora prânzului.

59

„Ce zi groaznic de plicticoasă”, îmi spuneam pe când coboram la parter.

— Dă-mi galbenul, te rog, răsună vocea lui Mindy din bârlogul lor.

M-am strecurat până la uşă şi am tras cu ochiul. Mindy şi cea mai bună prietenă a ei, Heidi, stăteau turceşte pe podea şi îşi pictau tricourile cu vopsea pentru textile.

Heidi e aproape la fel de enervantă ca şi Mindy. E mereu deranjată de ceva. Sau e prea frig, sau e prea cald, sau o doare stomacul, sau şireturile îi sunt prea strâns legate.

Am privit în linişte cum lucrau cele două fete. Heidi picta o zgardă argintie pe gâtul unei pisici mari, purpurii. Mindy stătea ghemuită, concentrându-se să traseze încet conturul unei flori galbene.

Am plonjat în mijlocul bârlogului, ţipând cât mă ţinea gura:

— Bau!

— Aaaaa! a urlat Heidi.

Mindy a sărit în picioare, vârsând vopsea galbenă pe pantalonii ei scurţi roşii:

— Ticâlosule! Uite ce mi-ai făcut! mă apostrofă ea, în timp ce încerca să-şi scoată vopseaua cu unghiile. Dispari, Joe! mi-a ordonat. Suntem ocupate!

— Dar eu nu sunt! i-am răspuns. Şi asta, mulţumită ţie, domnişoara turnătoare!

— A *ta* a fost ideea strălucită să pictezi feţe pe pepenii ăia, nu a mea!

— Dar nu am făcut-o eu! i-am repetat.

60

Mindy numără pe degete probele.

— Erai treaz în toiul nopţii, ai ieşit în curte şi mi-ai spus că vrei să strici restul pepenilor.

— Glumeam!!! Nu ştii de glumă? Ar trebui să mai faci şi tu una din când în când.

Heidi s-a întins.

— Mi-e cald, a spus. Nu mergem la piscină? Putem să ne terminăm de pictat tricourile mai târziu.

Mindy m-a fixat cu privirea.

— Joe, nu vrei să vii cu noi? m-a întrebat ea, cu o voce dulce. Vai, am uitat! Tu nu ai voie să ieşi din casă!

Apoi, a izbucnit în râs.

Le-am lăsat pe cele două fete în bârlogul lor. „Trebuie să ies din casa asta”, mă gândeam.

M-am dus la bucătărie. Mami şi zugravul stăteau la o masă, încercând felurite vopsele.

— Noi vrem negru onyx pentru tocurile ferestrelor, nu negru de fum, spuse ea, arătând spre cutie. Cred că aţi adus un sortiment greşit de vopsea.

Am tras-o de mânecă.

— Mami, Buster e plictisit râu. Pot să îl scot la o plimbare?

— Bineînţeles că nu! mi-a răspuns ea repede. Nu ai voie să ieşi din casă!

— Te rog! m-am milogit. Buster chiar are nevoie de o plimbare. Şi îmi vine râu de la mirosul de vopsea.

61

M-am ţinut de burtă şi am gâfâit de parcă m-aş fi sufocat. Zugravul dădea semne de nerăbdare, aşa încât mami a spus:

— Bine, bine! Ia câinele şi plimbaţi-vă atunci!

— Excelent! Mulţumesc, mami! i-am strigat.

Am ieşit în fugă din bucătărie şi m-am dus în curtea din spate.

— Veşti bune, Buster! i-am comunicat eu, bucuros. Suntem liberi!

Buster dădu din coada lui boantă. Am dezlegat sfoara şi i-am legat de zgardă o lesă.

Am mers cam trei kilometri, până la balta Buttermilk. Acolo

e locul nostru preferat, unde Buster aleargă după băţ.

Am aruncat unul gros în apă, iar el a plonjat în apa rece ca să îl aducă. Am făcut acelaşi lucru până la ora trei. Era timpul să mergem acasă.

Pe când ne întorceam, ne-am oprit la Creamy Cow. E locul unde au cea mai bună îngheţată din oraş.

Am dat şi restul banilor de buzunar ca să ne cinstim cu două comete mari cu aromă de ciocolată. Buster a lins cornetul, dar nu s-a atins de ciocolată, pe care a lăsat-o pe jos.

După ce le-am isprăvit, ne-am continuat drumul către casă. Când urcam pe stradă, Buster trăgea de lesă vioi. Părea foarte fericit să se întoarcă.

M-a târât în curte şi a adulmecat peste tot. Arbuştii, păsările flamingo, căprioara, piticii.

Piticii...

Ce era, oare, ciudat în legătură cu piticii?

62

Am lăsat din mână lesa lui Buster şi m-am aplecat să mă uit mai bine. Le-am studiat mâinile scurte şi grase.

Ce erau petele acelea negre de pe degetele lor? Pământ?

Le-am frecat degetele butucănoase, dar petele rămâneau acolo.

Nu, nu era pământ.

M-am apropiat şi mai mult.

Era vopsea.

Vopsea neagră.

12

Vopsea neagră. Aceeaşi culoare ca şi cea a feţelor zâmbitoare, desenate pe pepenii *casaba* ai domnului Mecall! Am simţit un nod în gât. Ce se întâmpla? Cum ar fi putut ajunge vopseaua pe mâinile piticilor?

M-am hotărât că trebuie să-i arăt cuiva acest lucru. Mami!

E în casă şi o să mă ajute să dezleg misterul.

Când să ajung la uşă, aud un fâşâit de parcă ar fi săpat cineva în grădina domnului Mecall.

— Buster, nu! am strigat eu.

Buster dădea târcoale legumelor vecinului nostru, târând lesa după el. Bag repede mâna sub tricou, scot fluierul şi suflu tare.

Buster a alergat imediat la mine.

— Aşa, băiete! i-am strigat, uşurat. I-am atras atenţia cu degetul, încercând să par aspm: Buster, dacă vrei să nu mai stai legat, trebuie să nu mai intri în grădina aia!

Buster mi-a lins degetul cu limba lui mare şi lipicioasă. După aceea, s-a întors spre pitici.

— O, nu! am strigat eu, disperat. Nu din nou!

64

Gurile lui Ciob şi Hap erau larg deschise, pârând îngroziţi, la fel ca data trecută. Parcă voiau să ţipe.

Mi-am închis ochii. Am deschis încetişor doar unul.

Expresia de spaimă nu se schimbase.

Ce se întâmpla oare? Se temeau piticii de Buster? înnebuneam eu?

Mâinile îmi tremurau atunci când l-am legat pe Buster de copac. După aceea, am alergat în casă să o caut pe mami.

— Mami, mami! am strigat-o până am rămas fără aer. Am găsit-o, în cele din urmă, la etaj, lucrând în biroul ei: Trebuie să vii afară! Acum!

Mami s-a întors de la computerul ei:

— Care e problema?

— Piticii! am strigat. Au vopsea neagră pe mâini. Şi nu mai rânjesc. Vino afară! O să vezi!

Mami s-a ridicat de la calculator:

— Joe, dacă şi de data asta e o glumă…

— Te rog, mami, nu durează decât o secundă! Nu e o gluma! Pe cuvânt!

Mami a coborât prima. S-a uitat la pitici din prag.

— Vezi? am ţipat, în vreme ce stăteam în urma ei. Ţi-am spus! Uită-te la feţele lor! Arată de parcă vor să ţipe.

Mami s-a încruntat.

— Joe, scuteşte-mă! De ce m-ai deranjat degeaba? Au acelaşi râniet idiot.

— Cum?!

65

Am alergat afară şi m-am uitat cu atenţie la pitici, iar ei mi-au rinjit la rândul lor.

— Joe, ar fi cazul să renunţi la glumele astea proaste cu pitici, mi-a spus mami, pe un ton aspm. Nu sunt amuzante deloc.

— Dar uită-te la vopseaua lor de pe degete!

— Nu e altceva decât pământ, îmi spuse ea, scoasă din răbdări. Te rog, du-te şi citeşte ceva! Sau fă-ţi curat în cameră! Gâseşte-ţi ceva de făcut! Mă enervezi la culme!

M-am aşezat pe iarbă, de unul singur, ca să mă dumiresc. M-am gândit la sămânţa de *casaba* dintre buzele unuia din pitici. Mi-am amintit de prima oară când gurile lor s-au strâmbat de groază, atunci când Buster i-a lins cel dintâi.

Acum aveau vopsea pe degete.

Totul se lega…

„Piticii sunt vii”, am decis.

Şi fac lucruri groaznice în grădina domnului Mecall.

Piticii? Să facă lucruri groaznice? Probabil că înnebunesc…

Brusc, am început să nu mă simt prea bine. Nimic nu avea sens.

M-am ridicat ca să intru în casă, când aud nişte şoapte.

Erau şoaptele ale unei persoane supărate, care veneau, culmea!, dinspre picioarele mele.

— Nu e amuzant, Joe! îmi şopti Hap.

— Nu e amuzant deloc! şuieră Ciob.

13

„Ar trebui oare să le spun lui mami şi lui tati ce am auzit?” mă întrebam în timp ce luam cina.

— Cum v-aţi petrecut ziua? vru să ştie tati, în timp ce îşi mai punea nişte mazăre în farfurie.

„Dar n-o să mă creadă niciodată...”

— Eu şi Heidi am mers cu bicicletele la piscină, sare Mindy, pe când făcea un pătrăţel din bucata ei de ton.

Apoi, a îndepărtat un bob rătăcit de mazăre.

— Dar cum ea a avut o crampă la picior, am făcut doar plajă.

„Trebuie să le spun”, m-am hotărât eu.

— Am auzit ceva de-a dreptul ciudat în după-amiaza asta, izbucnesc eu. Foarte, foarte ciudat

— M-ai întrerupt! şuieră Mindy şi se şterse cu grijă la gură cu un şerveţel.

— Dar e important! i-am strigat, strângând nervos şerveţelul în mână. Eram în curte, singur-singurel, când am auzit nişte şoapte.

Am continuat pe un ton mai grav:

67

— Vocile mi-au spus: „Nu e amuzant, Joe! Nu e amuzant”. Nu ştiu cine ar fi putut să fie, căci nu era nimeni acolo. Ăăăă... cred că erau... piticii!

Mami a trântit paharul cu limonadă pe masă:

— Gata cu glumele astea despre pitici! Nu sunt deloc amuzante, Joe!

— Dar e adevărat! i-am strigat, strivindu-mi şerveţelul până a ajuns o mingiuţă. Am auzit vocile!

Mindy a izbucnit într-un râs dispreţuitor.

— Eşti atât de jalnic! Taţi, dă-mi, te rog, plinea!

— Sigur, draga mea, îi răspunse tati, dându-i coşuleţul cu pline feliată.

Şi aşa s-a încheiat discuţia.

După cină, tati a propus să udăm roşiile.

— OK, am răspuns ridicând din umeri, căci aş fi făcut orice ca să ies din casă.

— Vrei să aduc sprayul? l-am întrebat când am ieşit afară.

— Nu, nu! mai reuşi el să îngâne.

Se albise la faţă, de parcă era o fantomă.

— Ce s-a întâmplat, tati? Ce e?

Mut de uimire, mi-a arătat stratul de roşii.

— Oooh! am suspinat. Oh, nu!

Frumoasele noastre roşii fuseseră zdrobite, amestecate, făcute pastă. Seminţe şi pulpă de roşie erau împrăştiate peste tot. Tati se holba cu gura căscată, cu pumnii strânşi.

— Cine ar fi putut să facă o asemenea grozăvie? spuse el, gemând.

68

Inima a început să îmi bată cu putere, pulsul o luase razna. Ştiam adevărul. Acum, toţi trebuiau să mă creadă.

— Piticii au făcut-o, tati! L-am apucat de mânecă şi am început să îl trag înspre curtea din faţă: Vino să vezi! O să-ţi dovedesc!

— Joe, lasă-mă! Acum n-am timp de glume. Nu mţelegi că nu mai putem participa la expoziţie? Tocmai ne-am pierdut şansa de a câştiga! Nu mai avem nicio şansă să obţinem niciun amărât de loc trei!

— Trebuie să mă crezi, tati! Haide!

Îl ţineam strâns de mânecă şi nu îi dădeam drumul. Pe când îl trăgeam în faţă, mă întrebam ce urmează să găsim. Suc de roşii împrăştiat pe feţele lor? Pulpă de roşie pe degetele lor groase? Sute de seminţe pe picioarele lor mici şi fioroase?

Ne-am apropiat de pitici. M-am încruntat la creaturile acelea hidoase.

În cele din urmă, am ajuns în faţa lor. Şi nu mi-a venit să cred ce am descoperit.

14

Nimic. Nici urmă de suc, pulpă sau seminţe.

Le-am cercetat corpurile cu furie, de la feţele lor urâte, pe care li se lăţea un rânjet, până la degetele de la picioare.

Niciun indiciu. Nimic.

Cum de am putut să mă înşel? Cu inima strânsă, m-am întors către tati.

— Tati… am început pe un ton plângăreţ.

Tati m-a întrerupt cu un gest furios.

— Nu e nimic de văzut aici, Joe! a murmurat. Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre pitici. M-ai înţeles? Nici măcar un cuvânt!

Ochii lui căprui, scăpărau de furios ce era.

— Ştiu cine e de vină! spuse, cu amărăciune. Şi n-o să scape prea uşor!

S-a întors şi s-a dus în fugă în curtea din spate, de unde a luat o mână de roşii strivite. I se scurgea suc printre degete, în timp ce înconjura casa ca s-ajungă la vecini.

70

L-am urmărit pe tati cum se duce ţintă la uşa domnului Mecall şi sună insistent. Înainte ca să apuce să iasă cineva, a început să ţipe.

— Bill! Ieşi afară! Acum!

M-am făcut mic în spatele lui tati, fiindcă nu-l mai văzusem niciodată atât de furios. Am auzit cum cineva descuia uşa şi o izbea de perete. În prag, stătea domnul Mecall, îmbrăcat într-un trening alb, cu o ciozvârtă de porc în mână.

— De ce ţipi, Jeffrey? E greu să mănânci când cineva zbiară în halul ăsta! spuse el, râzând pe înfundate.

— Ei bine, mănâncă asta! a ţipat tati.

Apoi a ridicat mâna şi a aruncat roşiile strivite exact pe bluza albă a domnului Mecall. Acestea s-au scurs uşor pe pantalonii lui albi şi au ajuns chiar şi pe încălţămintea lui de un alb imaculat.

Domnul Mecall se uită uluit la hainele lui, nevenindu-i să creadă, după care urlă cât îl ţinea gura:

— Ai înnebunit?

— Nu, tu ai înnebunit! zbieră tati. Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Pentru o nenorocită de panglică albastră!

— Despre ce vorbeşti? îi răspunse, pe acelaşi ton, domnul Mecall.

— Oh, înţeleg, acum o faci pe nevinovatul! Te prefaci că nu ştii nimic. Dar n-o să scapi cu una, cu două!

Domnul Mecall a coborât hotărât scările şi s-a oprit exact la un centimetru de tati. Şi-a umflat pieptul, încercând să-l ameninţe pe tatăl meu.

71

— Nu m-am atins de nenorocitele tale de roşii! a mugit el. Amărâtule! Probabil că *ai cumpărat* roşiile cu care ai câştigat panglica albastră anul trecut!

Taţi l-a ameninţat cu pumnul

— Roşiile mele au fost cele mai bune. Pe lângă ale mele, ale tale erau nişte boabe de strugure! Şi cine naiba a mai auzit să cultivi pepeni *casaba* în Minnesota? O să râdă toţi de tine la expoziţie!

Tremuram din tot corpul. Mi-am dat seama că urmau să se ia la bătaie, iar domnul Mecall o să-l *zdrobească* pe tati.

— O să râdă?! mirii domnul Mecall. De tine o să râdă! De tine şi de roşiile tale acre! Şi de ornamentele tale de grădină stupide! Acum, pleacă, până nu îmi pierd controlul!

Domnul Mecall s-a dus val-vârtej la uşă. În prag, s-a întors şi ne-a spus:

— Nu mai vreau ca fiul meu să stea în preajma lui Joe! Probabil că el ţi-a stricat roşiile, aşa cum mi-a stricat şi mie pepenii!

După aceea, a dispărut în casă trintind uşa atât de tare, încât s-au zguduit pereţii.

În noaptea aceea, m-am răsucit în pat ore întregi. Feţe pictate pe nişte pepeni. Roşii strivite. Pitici care vorbeau. Nu mă puteam gândi la nimic altceva. Era mult trecut de miezul nopţii, dar nu puteam să adorm. Prin faţa ochilor, mi se perindau pitici cu zâmbete răutăcioase. Feţele lor rânjeau, râdeau de mine.

72

Dintr-odată, mi s-a părut că aerul din cameră devine încins şi sufocant. Am aruncat cearşaful subţire care îmi acoperea picioarele. Tot îmi era prea cald. Am sărit din pat şi m-am dus la fereastră. Am deschis-o larg şi aerul călduţ şi umed m-a învăluit. Mi-am sprijinit mâinile pe pervaz şi am încercat să scrutez întunericul. Era o noapte ceţoasă. Un abur greu, cenuşiu, acoperea curtea noastră. În ciuda căldurii, am simţit fiori pe spate. Nu mai văzusem niciodată o noapte atât de

ceţoasă.

Ceaţa s-a ridicat pe alocuri. Pe măsură ce aburul se îndepărta, se putea zări îngeraşul. După aceea, foca, sconcşii, lebedele, o pată de roz – păsările flamingo. Uite şi căprioara! Singură. Singură-singurică! Piticii dispăruseră!

15

— Mami! Taţi! i-am strigat, în timp ce alergam către dormitorul lor. Treziţi-vă! Treziţi-vă! Au dispărut piticii!

Mami a sărit ca arsă.

— Ce? Ce s-a întâmplat?

Taţi nici nu s-a mişcat.

— Piticii! am strigat scuturându-l pe tati de umăr. Trezeşte-te!

Tati a deschis un ochi şi s-a uitat la mine.

— Cât e ceasul? a mormăit.

— Trezeşte-te, tati! îl rog.

Mami s-a pus pe bombănit când a aprins veioza de lângă pat:

— Joe, e prea târziu. De ce ne-ai trezit?

— Au… au dispărut! m-am bâlbâit. Nu mai sunt. Nu glumesc. Pe bune!

Părinţii mei s-au uitat unul la celălalt. Apoi, s-au încruntat la mine.

— Destul! a ţipat mami. Ne-am săturat de glumele tale! E miezul nopţii! Du-te la culcare!

74

— În secunda asta! a adăugat tati ferm. Nu mai vrem să auzim prostiile astea! O să avem o discuţie serioasă pe tema asta. De dimineaţă.

— Dar… dar… dar… m-am bâlbâit.

— Pleacă! a strigat tati.

Am ieşit din cameră încet, împiedicându-mă de un papuc. Trebuia să-mi fi dat seama că nimeni nu putea să mă creadă. Dar cineva trebuia să o facă. Trebuia.

Am alergat pe holul întunecat către camera lui Mindy. Când m-am apropiat de patul ei, am auzit şuieratul uşor pe care îl scoate mereu când stă întinsă pe spate. Dormea buştean. M-am uitat la ea o clipă. Era cazul să o trezesc? Putea *ea* să mă creadă? Am lovit-o uşurel pe obraz.

— Mindy, trezeşte-te! i-am şoptit.

Niciun răspuns. Am mai încercat o dată, mai tare acum. Şi-a deschis ochii.

— Joe? întrebă, adormită.

— Trezeşte-te! Repede! îi şoptesc. Trebuie să vezi asta!

— Ce trebuie să văd? mormăi Mindy.

— Piticii. Piticii au dispărut! am strigat. Cred că au fugit. Trezeşte-te, te rog!

— Piticii? bombăni ea.

— Haide, Mindy, e o urgenţă!

Mindy şi-a deschis ochii de tot:

— Urgenţă? Ce urgenţă?

— E vorba de pitici. Au dispărut pe bune. Trebuie să vii afară cu mine!

75

— *Asta era* urgenţa? ţipă ea. Ai înnebunit? Nu vin nicăieri cu tine! Eşti dus râu de tot, Joe! Rău de tot!

— Dar, Mindy…

— Nu mă mai bate la cap! Mă culc la loc!

Apoi a închis ochii şi şi-a tras cearşaful peste cap. Eu am rămas încremenit în camera ei întunecată şi tăcută.

Nimeni nu mă credea. Nimeni nu venea cu mine. Ce puteam să fac acum? Ce?

Îmi închipuiam cum piticii distrug fiecare legumă din grădina noastră. Parcă îi vedeam cum smulg toţi cartofii şi cum fac praf toţi dovleceii. Iar ca desert, sparg restul de pepeni *casaba* ai domnului Mecall. Ştiam că trebuie să fac ceva, şi asta repede!

Am ieşit în fugă din camera lui Mindy şi am alergat pe scări, ieşind afară în grabă.

Afară, era o ceaţă mohorâtă. Eram înghiţit de pătura densă de abur. Era atât de întuneric şi de ceaţă! Abia puteam să

văd. Parcă m-aş fi aflat în altă lume, într-un coşmar pictat în gri şi negru. În jurul meu, nu erau altceva decât umbre. Numai şi numai umbre.

Am înaintat încet, mişcându-mă de parcă aş fi fost sub apă. Simţeam iarba atât de udă sub tălpile mele goale! Dar nici măcar picioarele nu mi le puteam vedea prin pătura de ceaţă.

Era ca un vis. Un vis înceţoşat şi întunecat. Atât de multe umbre! Atât de linişte! O linişte atât de lugubră!

76

Am continuat să merg prin beznă. Îmi pierdusem complet simţul orientării. Oare mă îndreptam către stradă?

— Ooooh! am ţipat, când ceva m-a apucat de gleznă.

Mi-am scuturat violent piciorul, încercând să mă eliberez.

Dar nu îmi dădea drumul.

Mă trăgea în jos, înspre bezna învolburată.

Un şarpe!

Ba nu, nu era un şarpe.

Era furtunul, furtunul pe care uitasem să îl strâng după ce am udat gazonul seara. „Calmează-te, Joe! mi-am spus. Trebuie să te linişteşti!”

M-am ridicat şi am mers înainte, împiedicându-mă. Priveam cu atenţie ce aveam în faţă, încercând să văd pe unde să o iau. Siluete întunecate păreau să se întindă spre mine, încercând să mă prindă.

Am vrut să mă întorc, să intru în casă, să stau în patul meu drăguţ şi confortabil.

„Da, asta ar trebui să fac”, m-am hotărât.

M-am întors încet.

Atunci, am auzit un zgomot. Zgomotul înfundat al unor paşi, chiar în apropierea mea.

Am ascultat cu atenţie.

Din nou, acelaşi zgomot – paşi uşori ca un abur.

Abia mai respiram. Inima îmi bătea cu putere. Simţeam fiori în picioarele mele goale şi ude. Umezeala mi se urca de-a lungul picioarelor. Tremuram din tot corpul.

77

Am auzit un chicotit aspru. Un pitic?

Am încercat să mă întorc, să văd prin întunericul învolburat. Dar ceva m-a apucat din spate şi m-a strâns tare de mijloc. Cu un râs uscat, răutăcios, m-a aruncat la pământ!

16

Când m-am lovit de pământ, am auzit din nou râsul acela înfundat şi răutăcios.

L-am recunoscut

— Moose?

— Te-ai speriat de moarte, nu? a mormăit.

M-a ajutat să mă ridic. În ciuda ceţei, puteam să îi văd rânjetul care i se lăţea pe faţă.

— Moose, ce *cauţi* aici? atât am reuşit să îngân.

— Nu puteam să dorm. Tot auzeam zgomote ciudate. Mă uitam pe-afară şi te-am văzut pe tine. Tu ce faci, Joe? O cauţi cu lumânarea?

Am aruncat câteva fire de iarba care mi se lipiseră de mâini.

— N-am căutat nimic, i-am spus. Trebuie să mă crezi! Uite – cei doi pitici nu mai sunt acolo!

Am arătat spre căprioara. Moose vedea bine că nu erau la locul lor cei doi.

S-a uitat cu atenţie mult timp.

— Asta e un truc, nu?

— Nu, e adevărat! Trebuie să îi găsesc.

Moose m-a luat la întrebări.

79

— Ce ai făcut, ai ascuns pocitaniile? Unde sunt? Spune-mi!

— Nu i-am ascuns, am insistat.

— Spune-mi! Se aplecă asupra mea, apropiindu-şi faţa la un centimetru de a mea. Spune-mi sau o să înduri Cele Zece Torturi!

M-a împins cu mâinile lui uriaşe. Am căzut, aterizând încă o dată pe iarba udă. El s-a aruncat peste mine, ţintuindu-mi

mâinile la pământ.

— Spune-mi! insistă Moose. Spune-mi unde sunt! zise el, apoi începu să sară pe pieptul meu.

— Opreşte-te! îi spun, simţind că mă sufoc. Opreşte-te!

S-a oprit pentru că s-au aprins luminile şi în casa mea, şi în casa lui.

— *Oops,* acum am pâţit-o rău de tot! i-am şoptit.

Am auzit cum se deschide uşa de la casa mea.

O secundă mai târziu, se întâmplă acelaşi lucru şi în cea a lui Moose. Am îngheţat amândoi.

— Să nu scoţi un sunet! i-am şoptit. Poate n-o să ne vadă.

— Cine-i acolo? a strigat tati.

— Ce se întâmplă, Jeffrey? l-am auzit întrebând pe domnul Mecall. Ce e cu zgomotul ăsta pe afară?

— Nu ştiu, îi răspunse tati. Credeam că poate Joe... dar îi pierise vocea.

„Suntem în siguranţă, mă gândeam. Suntem ascunşi de ceaţă.” După aceea, am auzit un ţăcănit încet. Lumina prelungă a unei lanterne mătura curtea. S-a oprit asupra lui Moose şi a mea.

80

— Joe! strigă tati. Ce cauţi aici? De ce nu mi-ai răspuns?

— Moose! a strigat şi domnul Mecall, supărat. Vino înăuntru! Imediat!

Moose s-a ridicat şi a alergat spre casă.

M-am ridicat şi eu din iarbă, a doua oară în noaptea aceea, şi m-am dus încet către casă. Tati îşi ţinea mâinile încrucişate pe piept.

— Ne-ai trezit de două ori într-o singură noapte! Şi ai ieşit din nou din casă la miezul nopţii. Ce se întâmplă cu tine?

— Ascultă, tati, nu am ieşit afară decât pentru că piticii nu mai sunt acolo. Uită-te şi o să vezi! l-am rugat.

Tati s-a încruntat la mine.

— Poveştile tale cu pitici încep să fie exagerate! a izbucnit. M-am săturat! Acum, du-te sus, înainte să îţi interzic să ieşi din casă toată vara!

— Tati, te rog frumos! Nu am fost în viaţa mea aşa serios.

Uită-te, te rog, îl imploram. Te rog! Te rog! Te rog! Ca să fiu mai convingător, am adăugat: N-o să te mai rog niciodată nimic!

Presupun că asta l-a convins.

— Bine, a spus, suspinând din greu. Dar dacă şi asta e o glumă...

Tati s-a dus la fereastra din sufragerie şi s-a uitat afară, prin ceaţa învolburată.

„Dă, Doamne, să nu se fi întors piticii! mă rugam eu în gând. Dă, Doamne, să priceapă tati că spun adevărul! Dă, Doamne...”

17

— Joe, ai dreptate! declară tati. Piticii *au dispărut!* M-a crezut! în sfârşit! Am sărit, ridicând un pumn în aer:

— Aşa! m-am bucurat.

Tati a şters geamul umed cu mâneca de la pijama şi s-a uitat din nou cu atenţie afară.

— Vezi, tati, vezi? Strigam, fericit. Îţi spuneam adevărul. Nu glumeam!

— Hmmm! Nici căprioara Lilah nu e acolo! a spus, cu voce liniştită.

— Cum? am sărit, simţind un gol în stomac. Nu, căprioara e acolo! Am văzut-o!

— Stai puţin... murmură tati. A, da... Uite-o! Era ascunsă în ceaţă. Uite-i şi pe pitici! Uite, chiar acolo! Erau ascunşi în ceaţă. Vezi?

M-am uitat, uluit, pe fereastră. Două scufii se înălţau semeţe deasupra aburului. Cei doi pitici stăteau, nemişcaţi şi învăluiţi în ceaţă, pe locurile lor, lângă căprioară.

— Nuuuu! am suspinat. Ştiu sigur că nu erau acolo. Nu te păcălesc, tati! Zău!

82

— Din cauza ceţii, uneori, lucrurile ţi se pot părea ciudate. O dată, conduceam maşina printr-o ceaţă deasă. Am văzut

ceva prin parbriz – era strălucitor, rotund şi părea că pluteşte prin aer. O, Doamne, mi-am zis, un OZN! O farfurie zburătoare! Nu îmi venea să cred!

Taţi mă lovi uşor pe spate.

— Ei, bine, OZN-ul meu nu era decât un balon argintiu, legat de un automat dintr-o parcare. Acum, Joe, să ne întoarcem la problema cu piticii. Chipul lui tati se înăspri. Nu mai vreau să aud poveşti absurde. Nu sunt decât nişte ornamente de grădină. Nimic mai mult. Bine? Niciun cuvânt nu mai vreau să aud. Promiţi?

Aveam de ales?

— Promit, i-am spus eu, în şoaptă.

După aceea, m-am târât pe scări şi am intrat în dormitorul meu ca să mă culc.

Ce zi groaznică! Şi noaptea, la fel. Tati crede că sunt un mincinos. Roşiile noastre sunt stricate. Moose nu mai are voie să-mi fie prieten. Se putea întâmpla ceva şi mai rău?

M-am trezit a doua zi de dimineaţă, cu un sentiment ciudat. Parcă aş fi înghiţit un sac de ciment.

Nu mă puteam gândi decât la pitici.

La piticii ăia monstruoşi, care uni distrugeau vara. Îmi distrugeau viaţa!

„Nu te mai gândi la ei, Joe! mi-am spus. Gata, nu te mai gândi!”

83

Oricum, azi urma să fie o zi mai bună decât ieri, fiindcă mai rea n-avea cum să fie.

M-am uitat pe fereastra camerei mele. Orice urmă de ceaţă fusese alungată de un soare auriu. Buster dormea liniştit pe iarbă, sfoara albă de care era legat şerpuia prin grădină.

M-am uitat la casa domnului Mecall. M-am gândit că poate Moose e pe afară, ajutându-şi tatăl în grădină.

M-am aplecat să văd mai bine.

— Oh, nu, am murmurat. Nu!

18

Pe jeep-ul roşu al domnului Mecall erau împrăştiate pete de vopsea albă.

Pe plafon, pe capotă, pe parbriz. Tot jeep-ul era acoperit cu vopsea. Ştiam că o să am necazuri mari.

Am tras pe mine o pereche de blugi şi tricoul pe care îl purtasem şi ieri. Am ieşit în grabă. L-am găsit pe Moose afară, dând ocoluri jeep-ului cu fălcile încleştate şi pumnii strânşi.

— De necrezut, nu? îmi spuse, întorcându-se spre mine. Când a văzut tata, a făcut o criză.

— De ce nu a parcat-o în garaj? l-am întrebat.

Domnul Mecall îşi parchează mereu jeep-ul în garajul lui, în care încap două maşini.

Moose ridică din umeri.

— Mama a făcut curăţenie în pivniţă şi în mansardă pentru că vrea să amenajeze în curte un spaţiu pentru vânzări. A băgat în garaj un milion de cutii pline cu lucruri. Aşa că tata a parcat maşina afară azi-noapte.

Moose a atins capota.

— Vopseaua e încă lipicioasă. Pune mâna!

Am atins-o. Era, într-adevăr, lipicioasă.

85

— Tata face spume, îmi zise Moose. La început, a crezut că a fost tatăl tău. Ştii tu... Din cauza roşiilor. Dar mami i-a spus că e ridicol. Aşa că a sunat la poliţie. Zice că nu se opreşte până când nu îl bagă la puşcărie pe cel care a făcut-o.

— *Asta* a zis? l-am întrebat. Dintr-odată, mi-am simţit gura uscată. Moose, îţi dai seama că, atunci când o să vină poliţia, o să dea vina pe noi doi.

— Pe noi?! Ai înnebunit? De ce pe noi?

— Pentru că noi am fost afară azi-noapte şi toată lumea ştie.

În ochii căprui ai lui Moose apăru un licăr de spaimă.

— Ai dreptate. Şi ce facem?

— Nu ştiu, i-am răspuns eu, cu tristeţe.

Am mers încoace şi încolo pe aleea domnului Mecall,

storcându-mi creierii ca să găsesc o soluţie. Asfaltul era cald şi lipicios sub tălpile mele goale. Am păşit pe iarbă. Acolo am observat un şir de mici pete de vopsea albă.

— Hei, ce e asta? am strigat.

Am urmărit dâra de pe iarbă, de pe petunii, până în colţul grădinii mele. Picăturile se opreau în locul unde stăteau piticii care rânjeau la mine.

— Ştiam eu! Ştiam eu! am strigat. Moose, ia uită-te la dâra asta! Piticii ţi-au stropit maşina cu vopsea. Ei au făcut toate lucrurile rele de pe aici!

— Piticii de grădină? Joe, trezeşte-te! Nimeni n-o să te creadă! De ce nu te potoleşti?

86

— Uită-te la probe! i-am cerut. Sâxnânla de pepene dintre buzele piticului. Dâra de vopsea albă. Am găsit chiar şi vopsea neagră pe degetele lor, imediat ce tatăl tău a găsit feţele zâmbitoare desenate pe pepenii *casaba!*

— Ciudat! murmură Moose. Foarte ciudat. Dar piticii de grădină sunt doar nişte pitici de grădină, Joe! Nu umblă de colo-colo, făcând tot felul de răutăţi.

— Ce-ar fi să dovedim că sunt vinovaţi? i-am propus.

— Adică? Ce ar trebui să facem?

— Îi prindem în flagrant! i-am răspuns.

— Ce?! E o aberaţie, Joe!

— Haide, Moose! O facem în noaptea asta. Ne strecurâm afară, ne ascundem după casă şi îi urmărim.

Moose a dat neîncrezător din cap.

— În niciun caz! Am dat de bucluc aseară.

— Şi când vine poliţia, de ce crezi că dai?

— Bine, bine, o facem! a bombănit. Dar cred că toată chestia asta e o mare pierdere de timp!

— O să îi prindem pe pitici în cursă, Moose, îi spun. Chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care îl facem!

Ahhh!

Ceasul meu deşteptător nu merge. Era aproape miezul nopţii – întârziasem. Îi promisesem lui Moose că ne întâlnim la unsprezece şi jumătate.

Am sărit din pat, îmbrăcat deja cu aceeaşi pereche de blugi şi cu acelaşi tricou. Mi-am luat încălţările şi am fugit afară.

87

Nu era lună, nu se vedeau nici stelele. Curtea din faţă era acoperită de întuneric.

M-am uitat după Moose – nici urmă de el. Probabil că s-a întors în casă când a văzut că nu apar. Ce trebuia să fac? Să aştept singur sau să mă întorc şi eu în pat?

S-a auzit ceva în tufişuri. Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Joe, Joe, aici! a şoptit, destul de tare, Moose.

Şi-a scos capul prin tufişul de merişor şi mi-a făcut semn să vin. M-am strecurat lângă el.

Moose m-a lovit în umăr.

— Credeam că ai făcut pe tine de fiică!

— În niciun caz! Asta a fost ideea *mea!*

— Da, ideea ta tâmpită! îmi răspunse Moose. Nu îmi vine să cred că mă ascund într-un tufiş, la miezul nopţii, spionând nişte ornamente de grădină.

— Ştiu că sună aiurea, dar...

— Ssst! Ai auzit ceva? mă întrerupse Moose.

Am auzit. Un râcâit.

Mi-am întins mâinile şi am început să caut prin tufiş. Acele uni înţepau braţele şi palmele, aşa că mi-am retras repede mâinile. Îmi curgea sânge din degete, din locurile unde pielea îmi fusese înţepată de ace.

Râcâitul s-a auzit mai aproape.

Inima îmi băteacu putere în piept.

Şi mai aproape.

Moose şi cu mine am încremenit. Ne-am uitat unul la celălalt speriaţi.

Trebuia să mă uit. Trebuia să văd de unde vin sunetele astea.

88

Am dat din nou în lături ramurile ţepoase ale tufişului şi m-am uitat. Doi ochi mici, sticloşi se uitau la mine.

— Moose! Pune mâna pe el! Moose! am strigat.

Moose a sărit din spatele tufişului, la timp pentru a-l vedea cum se îndepărtează.

— Un raton! Era doar un raton!

Am suspinat din greu.

— Iartă-mă, Moose!

Am mai stat acolo o vreme. Ne uitam prin tufiş din cinci în cinci minute, să îi verificăm pe pitici. Braţele mele erau făcute ferfeniţă din cauza atâtor înţepături.

Dar piticii nu se mişcau. Stăteau rânjind în noapte, îmbrăcaţi ridicol şi cu scufiile lor tâmpite pe cap.

Am gemut. Picioarele îmi amorţiseră şi aveam crampe.

Moose s-a uitat la ceas.

— Am stat aici vreo două ore! mi-a şoptit. Piticii ăia nu pleacă nicăieri, dar eu o să mă duc acasă.

— Mai aşteaptă puţin, l-am rugat. O să îi prindem, ştiu asta!

— Eşti un tip de treabă, îmi spuse Moose, atunci când căuta prin ramurile tufişului pentru a milioana oară. Aşa că nu îmi face deloc plăcere să îţi spun că eşti nebun ca…

Nu şi-a terminat propoziţia. A rămas cu gura căscată şi ochii aproape că i-au sărit din orbite.

M-am uitat prin tufiş îndeajuns de repede, pentru a-i vedea pe pitici cum prind viaţă. Îşi întindeau

89

mâinile deasupra capului îşi mângâiau bărbiile, îşi scuturau picioarele şi îşi îndreptau bluzele.

— Se… *se mişcă!* a strigat Moose. Un pic cam prea tare…

După aceea, mi-am pierdut echilibrul şi am căzut chiar în tufiş.

Mi-am dat seama că ne văzuseră.

Acum ce era de făcut?

19

— O, nu! La naiba, nu! a şoptit Moose. M-a ajutat să mă ridic în picioare. Se mişcă. Se mişcă pe bune!

Ne-am uitat îngroziţi la Ciob şi la Hap, trăgând cu ochiul

printre ramurile tufişului. Piticii şi-au îndoit genunchii, devenind din ce în ce mai mlădioşi. Apoi, fiecare a făcut un pas şi încă unul.

„Avusesem dreptate. Sunt vii, mi-am spus. Vii pe bune.

Şi vin după Moose şi după mine.

„Trebuie să fugim, m-am gândit. Trebuie *să scăpăm* de aici.”

Dar nici eu, nici el nu ne puteam lua ochii de la piticii de grădină care prinseseră viaţă.

Dintr-odată, am zărit luna printre crengile copacilor. Curtea din faţă s-a luminat, ca şi cum cineva ar fi aprins un reflector. Figurinele îndesate şi-au întins mâinile şi au început să fugă. Scufiile lor ascuţite tăiau aerul, precum înotătoarele unor rechini.

S-au îndreptat spre noi, alergând cu picioarele lor scurte. Moose şi cu mine ne-am lăsat în genunchi,

91

încercând să ne ascundem. Tremuram atât de tare, încât făceam tot tufişul să se clatine.

Piticii s-au apropiat. Erau atât de aproape, că puteam să văd roşul-închis al ochilor răi şi strălucirea albă a rinjetului. Mi-am strâns pumnii atât de tare, că mă dureau. Ce aveau de gând să ne facă? Am închis ochii... şi i-am auzit trecând pe lângă noi – paşi înfundaţi şi răsuflări şuierătoare.

Când mi-am deschis ochii, i-am văzut alergând pe aleea de lângă casă.

— Moose, nu ne-au văzut! i-am şoptit, fericit. Ne-am ajutat unul pe celălalt să ne ridicăm. Mă simţeam ameţit. Pământul întunecat se legăna. Picioarele mele erau moi, parcă erau făcute din plastilină. Moose şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Unde se duc? şopti.

Am dat din cap:

— Nu ştiu. Dar trebuie să îi urmărim. Haide! Ne-am făcut unul celuilalt semn că totul e în regulă şi am ieşit din ascunzătoare. Eu mergeam înainte, pe aleea de beton, pe lângă verandă, înspre colţul casei. M-am oprit când le-am auzit vocile guturale, vorbind încet, la câţiva paşi mai în faţă.

Moose m-a apucat de umăr, cu ochii măriţi de spaimă.

— Eu o iau din loc! Chiar acum!

M-am întors spre el.

— Nu! I-am rugat. Trebuie să stai cu mine şi să mă ajuţi să îi prind! Trebuie să le arătăm părinţilor ce s-a întâmplat aici.

92

A suspinat adânc. Mă simţeam ceva mai bine că un tip mare şi dur ca Moose era la fel de speriat ca şi mine. În cele din urmă, a dat din cap că da.

— OK. Hai să îi prindem!

Ţinându-ne în umbra casei, am ajuns în spate. L-am văzut pe Buster, dormind buştean lângă cuşca lui din mijlocul curţii.

Atunci i-am văzut pe cei doi pitici, aplecaţi peste un maldăr de cutii de vopsea, bidinele şi cârpe lăsate de zugravi lângă garaj. Moose şi cu mine am făcut câte un pas în spate, când Ciob şi Hap au ales câte o cutie cu vopsea neagră. Au scos capacele cu degetele lor groase.

Râzând pe înfundate, cei doi pitici au tras în spate cele două cutii, apoi au azvârlit vopseaua neagră pe unul dintre pereţii casei mele. Vopseaua neagră s-a împrăştiat peste cea albă, proaspăt dată, apoi s-a scurs în şiroaie lungi şi groase.

Mi-am pus mâna la gură ca să nu ţip.

Ştiam eu. Ştiusem de la bun început, dar nu mă credea nimeni. Piticii provocaseră toate buclucurile de pe aici.

Piticii s-au întors să mai ia nişte vopsea.

— Trebuie să îi oprim! i-am şoptit lui Moose.

— Dar cum?

— Sărim pur şi simplu pe ei! îmi sugeră Moose. Îi luăm prin surprindere şi îi punem la pământ.

Suna destul de simplu. La urma urmei, erau destul de mici – mai mici decât noi.

— Bine! am şoptit, simţind un gol în stomac. După aceea, îi târâm până în casă şi-i arătăm părinţilor mei!

93

Am inspirat adânc, umflându-mi pieptul. Eu şi Moose am început să înaintăm încetişor. Ne-am apropiat. Ne-am

apropiat şi mai mult. Aşa-mi tremurau picioarele, de parcă erau nişte arcuri! Ne-am apropiat şi mai mult. Atunci l-am văzut pe Moose cum cade. S-a prăbuşit pe burtă, iar când a atins pământul am auzit un „Auuuu!” zgomotos.

Mi-a luat o secundă să îmi dau seama că se împiedicase de sfoara lui Buster.

S-a luptat din răsputeri să se ridice în picioare, dar frânghia i se prinsese în jurul gleznei. A prins-o cu ambele mâini şi a tras tare.

Şi l-a trezit pe Buster!

— Mrrr... Ham-ham, Mrrr...!

Buster probabil că îi văzuse pe cei doi pitici, fiindcă a început să latre de să-i sară ochii. Piticii s-au întors şi ne-au fixat cu privirea. În lumina strălucitoare a lunii, feţele lor păreau aspre şi înfuriate.

— Pune mâna pe ei! a răcnit Ciob. Nu îi lăsa să scape!

20

— Fugi! am ţipat.

Eu şi Moose am luat-o la goană înspre curtea din faţă. Buster continua să latre, dându-se de ceasul morţii. Am auzit chicoteli ascuţite, mai puternice decât lătratul câinelui: piticii chicoteau, în timp ce alergau după noi.

Paşii lor înfundau iarba în pământ. Când m-am uitat în spate, le-am văzut picioruşele mişcându-se mai repede decât le puteam urmări.

Am fugit şi mai tare, apoi, gâfâind, am trecut de colţul casei.

Puteam să aud chicotelile ascuţite ale piticilor care se aflau chiar în spatele nostru.

— Ajutor! a ţipat Moose. Să ne ajute cineva!

Eu ţineam gura deschisă, luptându-mă să respir. Chiar şi aşa, piticii erau din ce în ce mai aproape. Ştiam că trebuie să alerg mai repede, dar îmi simţeam picioarele mai grele decât nişte cărămizi.

— Ajutoooor! a ţipat Moose.

Am aruncat o privire înspre casă. De ce nu se trezea nimeni?

95

Am alergat în continuare pe lângă casă.

De ce chicoteau aşa Hap şi Ciob? Pentru că ştiau că urmează să ne prindă?

Am simţit un junghi în coaste.

— O, nu!

Am simţit cum Moose îmi dă un cot.

— Nu te lăsa, Joe! Continuă!

Durerea a devenit mai ascuţită, de parcă aş fi avut un cuţit între coaste.

— Nu mai pot... să alerg! am spus şi mi s-a tăiat răsuflarea.

— Joe, continuă să alergi! Nu te opri! a ţipat Moose, trăgându-mă cu putere de mână.

Am căzut însă, ţinându-mi o mână în locul unde mă durea „Totul s-a sfârşit, mă gândeam, m-au prins.”

Atunci, uşa casei s-a deschis brusc şi lumina s-a aprins pe veranda

— Ce se întâmplă aici? am auzit o voce familiară.

— Mindy!

Ea a ieşit afară, strângând cordonul halatului roz pe care îl purta. Am văzut-o cum priveşte cu atenţie de jur-împrejur.

— Mindy! am strigat. Mindy, ai grijă!

Prea târziu.

Piticii au luat-o pe sus. Chicotind, i-au prins mâinile la spate, au tras-o de pe scări şi au târât-o înspre stradă.

21

Mindy se zbatea furioasă, dar piticii aveau o forţă uimitoare.

— Ajutaţi-mă! ne strigă Mindy. Nu staţi aşa, cu mâinile în sân, ajutaţi-mă!

Am înghiţit în sec. Durerea din coaste se mai potolise.

Nici eu, nici Moose nu am spus un cuvânt. Pur şi simplu am

început să alergăm după ei.

Deja o târâseră pe Mindy în stradă. Picioarele lor tropăiau pe asfalt. La lumina felinarelor, am văzut-o pe Mindy cum se luptă să scape din strânsoarea lor.

Eu şi Moose fugeam în urma lor.

— Lăsaţi-o în pace! am strigat, abia trăgându-mi sufletul. Daţi-i drumul! Acum!

Drept răspuns – alte chicoteli. Au trecut în grabă pe lângă casa familiei Mecall, apoi pe lângă următoarele două case.

Moose şi cu mine alergam după ei, strigând şi rugându-i să se oprească.

La un moment dat, spre surprinderea noastră, chiar s-au oprit.

97

Au lăsat-o pe Mindy jos, lângă un gard viu.

— Nu vrem să vă facem niciun rău, ne spuse Ciob.

Păreau destul de serioşi în acest moment. Ochii lor ne fixau în întuneric.

— Nu pot *să cred* asta! ţipă Mindy, îndreptându-şi halatul. E o nebunie! O ne-bu-ni-e!

— Mie-mi spui?! am murmurat.

— Ascultaţi-ne! spuse Hap, pe un ton femi.

— Nu vă vrem râul, a repetat Ciob.

— Nu ne vreţi râul?! a zbierat Mindy. Nu! Chiar nu vreţi? Tocmai m-aţi târât din casa mea! Sunteţi nişte… nişte…

— Nu voiam decât să vă atragem atenţia! spuse Hap, calm.

— Uite că *aţi reuşit!* îi repezi Mindy.

— Nu vrem să vă facem râu, mai spuse Ciob o dată. Vă rugăm să ne credeţi.

— Cum putem să vă credem? i-am întrebat, căpătând glas iar. Uite câte necazuri ne-aţi provocat! Ne-aţi distrus grădinile! Aţi împrăştiat vopsea peste tot! Aţi…

— Nu ne putem abţine! m-a întrerupt Hap.

— Zâu că nu putem! a spus Ciob, de parcă era ecoul lui Hap. Vedeţi voi, suntem Elfi Răutăcioşi.

— *Ce* sunteţi? a strigat Mindy.

— Suntem Elfi Răutăcioşi. Facem răutăţi. Asta e scopul

nostru în viaţă! ne explică Hap.

— Oriunde sunt necazuri suntem şi noi acolo, a adăugat Ciob. A face râu este meseria noastră. Nu ne putem abţine.

98

S-a aplecat, a spart o bucată din pavaj, apoi a deschis cutia de scrisori de peste drum şi a pus înăuntru bucata de beton.

— Vedeţi? Nu mă pot abţine! Trebuie să fac râu peste tot pe unde mă duc.

Hap a chicotit.

— Fără noi, lumea ar fi destul de plicticoasă, nu credeţi?

— Ar fi un loc mult *mai bun!* a insistat Mindy, încrucişându-şi mâinile.

Moose încă nu scosese un cuvânt. Stătea pur şi simplu şi se holba la cei doi pitici de grădină care vorbeau.

Hap şi Ciob s-au bosumflat.

— Nu ne jigniţi! spuse Ciob, cu o undă de reproş în voce. Nu avem vieţi deloc uşoare!

— Avem nevoie de ajutorul vostru! a adăugat Hap.

— Vreţi să vă ajutăm să faceţi râu?! am strigat. În niciun caz! Deja am dat de belea rău de tot din cauza voastră!

— Nu, avem nevoie de ajutorul vostru ca să ne obţinem libertatea! a spus Ciob pe un ton solemn. Vă rugăm, ascultaţi-ne şi credeţi-ne!

— Ascultaţi şi credeţi-ne! a repetat Hap ca un ecou.

— Trăiam undeva, departe de aici! a început Ciob. Într-o pădure mare şi verde. Păzeam minele şi apăram copacii. Făceam mici răutăţi, dar făceam şi mult bine.

— Eram persoane foarte muncitoare! ne spuse Hap, scărpinându-se în cap. Eram fericiţi în casa noastră din pădure.

99

— Dar după aceea, minele au fost închise şi pădurile, tăiate. Am fost prinşi, răpiţi, duşi departe de casă. Am fost aduşi pe vapor în ţara voastră şi obligaţi să muncim ca ornamente de grădină.

— Sclavi, spuse Hap, clătinând din cap cu tristeţe. Obligaţi

să stăm în picioare zi şi noapte.

— Aşa ceva nu se poate! a ţipat Mindy. Nu vă plictisiţi? Cum de staţi aşa nemişcaţi?

— Intrăm în transă! ne-a explicat Ciob. Timpul trece fără să ne dăm seama. Ieşim din transă noaptea şi mergem de colo-colo şi muncim.

— Vreţi să spuneţi făcând răutăţi.

Amândoi au dat aprobator din cap.

— Dar vrem să fim liberi, continuă Hap. Să mergem unde vrem noi. Să trăim unde vrem. Ne dorim să găsim o altă pădure, unde să trăim în libertate.

Două lacrimi de pitic îi şiroiau pe obrajii lui bucălaţi.

Ciob a suspinat şi şi-a ridicat privirea înspre mine:

— Ne ajutaţi?

— *Cu ce* să vă ajutam? i-am întrebat.

— Ne ajutaţi pe noi şi pe prietenii noştri să evadăm? continuă Ciob.

— Mai sunt alţi şase, închişi în pivniţa magazinului de unde ne-aţi cumpărat! ne explică Hap. Avem nevoie de ajutorul vostru să îi eliberăm.

— Putem să ne strecurâm prin fereastra de la demisol, a continuat prietenul lui. Dar suntem prea scunzi ca să ieşim. Şi prea scunzi ca să ajungem la clanţă, ca să putem ieşi pe uşă.

100

— Ne ajutaţi să evadăm? ne rugă Hap, trăgându-mă de tricou. Nu trebuie decât să intraţi în pivniţă şi să îi ajutaţi pe cei şase prieteni ai noştri să iasă pe uşă.

— Ajutaţi-ne, vă rugăm! ne imploră Ciob, cu lacrimi în ochi. După aceea, o să dispărem într-o pădure mare. Nu o să vă mai facem probleme.

— Propunerea asta îmi place! se bucură Mindy.

— Aşadar, o faceţi? a ţipat Hap.

Amândoi au început să ne tragă de haine, ciripind.

— Yă rugăm! Vă rugăm! Vă rugăm! Vă rugăm! Moose, Mindy şi cu mine am schimbat priviri încurcate. Ce ar fi trebuit să facem?

— Vă rugăm! Vă rugăm! Vă rugăm! Vă rugăm!

— Hai să îi ajutăm, a spus Moose, recâpătându-şi, în fme, vocea.

M-am întors spre Mindy. De obicei, nu îi ceream sfatul, dar ea era cea mai mare.

— Ei, ce crezi?

Mindy şi-a muşcat buza de jos:

— Păi, uite cât de mult detestă Buster să stea legat! Nu vrea decât să fie liber. Cred că oricine merită să fie liber. Chiar şi ornamentele de grădină.

M-am întors spre pitici.

— Vă ajutăm! le-am spus.

— Mulţumim! Mulţumim! a strigat Ciob, fericit. L-a luat în braţe pe Hap. Nici nu ştiţi ce înseamnă asta pentru noi!

— Mulţumim! Mulţumim! Mulţumim! ţipa Hap, fericit. A sărit şi şi-a lovit călcâiele unul de celălalt. Haide, repede! Să mergem!

— Acum? a strigat Mindy. E miezul nopţii! Nu putem să aşteptăm până mâine?

— Nu, vă rugăm! Acum! a insistat Hap.

102

— Pe întuneric, atunci când e închis magazinul! a adăugat Ciob. Vă rugăm! Să mergem!

— Nu sunt îmbrăcată! a răspuns Mindy. Chiar nu cred că putem merge acum. Cred...

— Dacă mai stăm, va trebui să provocăm alte necazuri, a spus Ciob, făcându-i semn cu ochiul.

Eu sigur nu voiam ca aşa ceva să se întâmple.

— Hai să o facem acum! am căzut de acord.

Aşa se face că toţi cinci am urcat pe strada întunecată ce ducea la Grădina Minunată. Ce ciudat mă simţeam! Mergeam alături de nişte ornamente de grădină şi eram pe punctul să dăm o spargere ca să eliberăm alte şase ornamente.

Vechea casă roz era un loc ciudat chiar şi ziua, în amiaza mare. Noaptea însă, era absolut înfiorătoare. Toate animalele

acelea – căprioare, foci şi păsări flamingo – se uitau la noi pe întuneric cu ochi opaci, lipsiţi de viaţă.

Mă întrebam dacă şi ele trăiau.

Hap păru că îmi citeşte gândurile.

— Ele sunt doar de decor, a spus cu dispreţ. Nimic mai mult.

Cei doi pitici, entuziasmaţi, au trecut repede prin grădina mare şi apoi, pe lângă colţul casei doamnei Anderson. Moose, Mindy şi cu mine îi urmam îndeaproape.

Mindy m-a prins de braţ cu o mână rece ca gheaţa. Picioarele încă îmi tremurau, dar inima îmi băteacu putere – de emoţie, nu de frică.

103

Hap şi Ciob au arătat cu degetul fereastra joasă care dădea în pivniţă. M-am aşezat în genunchi şi m-am uitat înăuntru, dar întunericul era deplin.

— Sunteţi siguri că restul piticilor sunt aici? am întrebat.

— O, da, a declarat, grăbit, Ciob. Toţi şase. Aşteaptă să îi salvaţi.

— Repede, vă rugăm! ne mgă Hap, împingându-mă uşor spre fereastră. Înainte să ne audă bătrâna şi să se trezească.

M-am aplecat până la marginea ferestrei deschise şi m-am întors spre sora mea şi spre Moose.

— Suntem chiar în spatele tău, a şoptit Moose.

— Hai să îi scăpăm şi să plecăm de aici! mă rugă Mindy.

— Începem! am spus, încet.

Mi-am încrucişat degetele şi m-am lăsat să alunec în beznă.

23

Am sărit şi am aterizat în picioare. Câteva secunde mai târziu, i-am auzit pe Moose şi pe Mindy strecurându-se şi ei înăuntru.

Am privit în bezna care ne înconjura, dar nu puteam zări nimic. Mi-am lins buzele uscate şi am mirosit aerul din preajmă. Un miros pătrunzător, ca de oţet, umplea pivniţa

încinsă şi umedă. M-am gândit că aşa miroase transpiraţia de pitic.

Am auzit chicote înfundate venind de afară. Ciob şi Hap au sărit prin geam şi au aterizat pe podea.

— Hei, băieţi... am şoptit, dar s-au făcut nevăzuţi în întuneric.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat Moose.

— Trebuie să găsim întrerupătorul!

Înainte să putem face o mişcare, luminile se aprinseseră. Am clipit, orbit de strălucirea bruscă.

Apoi m-am înecat când m-am uitat de jur-împrejurul pivniţei uriaşe – la o mare de pitici.

Nu şase! Şase *sute!* Rând după rând, înghesuiţi unul în celălalt, holbându-se la noi trei.

— Hopa! a strigat Moose. Sunt o mulţime!

105

— Ciob şi Hap ne-au *minţit!* am strigat.

Deşi aveau bluze în diferite culori, arătau toţi exact la fel. Toţi aveau scufii ascuţite şi centuri negre. Toţi aveau ochi roşii, pătrunzători, nasuri borcânate, buze groase care rânjeau şi urechi mari, ascuţite.

Eram atât de uluit să văd atât de multe creaturi urâte, îhcât mi-a luat ceva timp până i-am desluşit pe Ciob şi pe Hap. În cele din urmă, i-am zărit într-un colţ.

Hap a bătut de trei ori din palme. Apoi, de încă trei ori. Bătăile erau scurte şi răsunau în pivniţă.

Atunci, mulţimea de pitici au prins viaţă, întinzându-se şi îndoindu-se, rânjind şi chicotind, vorbind unii cu alţii cu voci piţigăiate, pline de emoţie.

Mindy m-a apucat de mână:

— Trebuie să ieşim de aici!

Abia puteam să o aud, din cauza mulţimii de pitici care vorbeau şi chicoteau. M-am uitat la fereastra pivniţei. Dintr-odată, îmi părea atât de îndepărtată, atât de înaltă!

Când m-am întors, Hap şi Ciob ajunseseră în faţa noastră. Au bătut din palme ca să facă linişte. Sutele de pitici au amuţit imediat.

— I-am adus pe tinerii oameni! a anunţat Hap, rânjind fericit.

— Ne-am ţinut promisiunea! a declarat Ciob.

Chicote şi urale.

După aceea, spre groaza mea, piticii au început să înainteze. Ochii le scânteiau, plini de emoţie. Şi-au întins spre noi mâinile lor groase. Scufiile ascuţite se

106

agitau şi alunecau înainte, precum nişte rechini porniţi la atac.

Moose, Mindy şi cu mine am făcut câţiva paşi înapoi, până am ajuns lipiţi de perete.

Piticii s-au îngrămădit toţi în faţa noastră. Mâinile lor mici mă apucau de haine, mă plesneau peste faţă, mă trăgeau de păr.

— Opriţi-vă! am zbierat. Daţi-vă înapoi! Daţi-vă înapoi!

— Am venit să vă ajutăm! am auzit-o pe Mindy strigând. Vă rugăm, am venit să vă ajutăm să evadaţi!

Chicote zgomotoase.

— Dar nu *vrem* să evadăm! a declarat un pitic rânjind. Acum că aţi ajuns *voi* aici, o să fie atât de amuzant!

24

Amuzant? Ce înţelegeau prin *amuzant*?

Hap şi Ciob şi-au făcut loc cu coatele, până au ajuns din nou în faţă. Au bătut din palme să facă linişte în mulţimea care vorbea şi chicotea.

În pivniţă, s-a lăsat imediat tăcerea.

— Ne-aţi păcălit! a strigat Mindy la cei doi pitici. Ne-aţi minţit!

Ca răspuns, au chicotit şi s-au bătut pe umeri, satisfăcuţi.

— Nici nu îmi vine să cred că aţi căzut în capcana poveştii noastre triste, a spus Hap, clătinând din cap.

— Doar vă *spuseserăm* că suntem Pitici Răutăcioşi! a spus Ciob, cu dispreţ. Trebuia să vă fi dat seama că vă băgăm în

belele.

— Grozavă glumă, băieţi! am spus, forţându-mă să râd. Ne-aţi păcălit. Bravo! Acum ne lăsaţi să mergem acasă, bine?

— Da, lăsaţi-ne să mergem acasă! a insistat Moose.

Întreaga cameră a izbucnit în râs.

Hap a clătinat din cap.

— Dar necazul vostru abia a început! a declarat, în mijlocul uralelor şi chicotelilor.

108

Ciob s-a întors spre mulţimea de pitici.

— Ce să facem cu minunaţii noştri prizonieri? Vreo idee?

— Să vedem dacă ricoşează! a strigat un pitic din fundul sălii.

— Da, să jucăm fotbal cu ei!

— Un concurs de dribling!

— Nu, să dăm cu ei de zid! Să jucăm cu ei tenis!

Alte urale.

— Nu! Să îi împăturim! Să îi facem pătrăţele mici! Iubesc la nebunie să împăturim oameni!

— Da, un concurs de împăturit! a strigat un alt pitic.

— Împăturiţi-i! împâturiţi-i! împâturiţi-i! împăturiţi-i! au început să scandeze câţiva pitici.

— Să îi gâdilâm! a propus un pitic din faţă.

— Să îi gâdilâm ore întregi!

— Să-i gâdilâm! Să-i gâdilâm! Să-i gâdilâm! Să-i gâdilâm!

Camera răsuna din cauza strigătelor lor nerăbdătoare.

— Să-i împăturim! Să-i împăturim! Să-i împăturim!

— Să-i gâdilâm! Să-i gâdilâm! Să-i gâdilâm!

— Să jucăm fotbal cu ei! Să jucăm fotbal cu ei! Să jucăm fotbal cu ei!

M-am întors spre Moose. Se uita la mulţimea de pitici, uluit şi înspăimântat. Ochii îi ieşeau din orbite şi bărbia îi tremura. Mindy stătea cu spatele lipit de peretele pivniţei. Părul blond îi stătea lipit de frunte, îşi ţinea mâinile înfundate până la coate în buzunarele halatului.

109

— Ce ne facem? m-a întrebat el, încercând să se facă auzit peste vocile nerăbdătoare.

Dintr-odată, am avut o idee. Am ridicat mâna.

— *Linişte!* am zbierat.

Liniştea s-a aşternut peste sală. Sute de ochi roşii mă străpungeau.

— Lăsaţi-ne să plecăm! Altfel, o să ţipăm toţi trei cât putem de tare, o s-o trezim pe doamna Anderson. O să vină aici într-o clipă, să ne scape!

Brusc, se făcu linişte. Îi speriasem oare?

Nu. Piticii au izbucnit într-un râs zgomotos, dispreţuitor. Se băteau unii pe alţii pe umeri, ne huiduiau, chicoteau.

— Ar trebui să găsiţi ceva mai bun de atât, a rânjit Hap la mine. Ştim cu toţii că doamna Anderson nu aude!

— Hai, ţipaţi! ne-a îndemnat Ciob. Ţipaţi cât vreţi. Ne place când ţipă oamenii.

S-a întors spre Hap, s-au bătut pe umeri şi au căzut pe podea, chicotind satisfăcuţi şi dând din picioare.

Piticii au început din nou să scandeze şi încăperea vuia dintr-un capăt la celălalt.

— Să-i împăturim! Să-i împăturim! Să-i împăturim!

— Să-i gâdilăm! Să-i gâdilâm! Să-i gâdilâm!

— Să jucăm fotbal cu ei! Să jucăm fotbal cu ei! Să jucăm fotbal cu ei!

Suspinând adânc, m-am întors spre sora şi prietenul meu înspăimântaţi.

— Suntem pierduţi! am murmurat. Nu avem nicio şansă.

25

— Să ne încercăm puterile! Să ne încercăm puterile!

Un nou slogan a început să se râspândească din spatele camerei până în faţă.

— Da! au declarat, fericiţi, Ciob şi Hap.

— O răutate desâvârşită! strigă Hap.

— Să ne încercăm puterile! Tragem de ei până îi întindem ca pe plastilină! a zbierat Ciob.

— Să-i întindem! Să-i întindem!

— Să ne încercăm puterile! Să ne încercăm puterile!

— Joe, ce e de făcut? am auzit vocea înspăimântată a lui Mindy acoperind ţipetele pline de entuziasm ale piticilor.

„Gândeşte-te, Joe! m-am îndemnat. Gândeşte-te! Trebuie să fie o cale de ieşire din pivniţa asta!”

Dar mă simţeam atât de ameţit! Cuvintele piticilor îmi răsunau în urechi. Feţele care rânjeau şi ne priveau răutăcios. Dar în mintea mea era vraişte.

— Să-i întindem! Să-i întindem!

— Să-i împăturim! Să-i împăturim! Să-i împăturim!

111

— Să-i gâdilăm! Să-i gâdilăm! Să-i gâdilăm!

Dintr-odată, am auzit un zgomot familiar, care se desluşi între vocile piţigăiate ale piticilor – un lătrat de câine. Lătratul lui Buster!

— Buster! strigă Mindy. Îl aud!

— Şi... şi eu! am strigat, întorcându-mă şi privind spre fereastra de deasupra capetelor noastre. Ne-a urmărit! Trebuie să fie chiar lângă casă, afară!

Îmi doream cu disperare ca Buster să poată vorbi, ca să alerge acasă şi să le spună lui tati şi lui mami de ce necaz am dat. Dar el nu putea decât să latre. Sau putea să facă mai mult? Mi-am adus aminte dintr-odată cât de speriaţi erau Hap şi Ciob, ori de câte ori apărea Buster prin preajmă. Mi-am adus aminte de chipurile lor înspăimântate.

Mi s-a aprins speranţa în suflet. Poate că piticilor le e frică de câini. Poate că Buster o să-i sperie şi o să putem scăpa. Poate că o să îi sperie îndeajuns, ca să intre din nou în transă.

M-am apropiat de sora mea, cu spatele lipit de perete.

— Mindy, am impresia că piticilor le e frică de Buster. Dacă îl facem să coboare aici, cred că poate să ne salveze.

Nu am mai stat pe gânduri. Am început să strigăm toţi trei.

— Buster! Buster! Buster! Vino aici, băiete!

Putea oare să ne audă, în ciuda piticilor care urlau?

Da! Capul lui mare s-a iţit prin fereastră şi ne-a privit.

— Bine, băiete! i-am strigat. Acum, vino aici! Coboară, Buster!

Buster a deschis gura. Limba lui rozalie îi atârna şi a început să gâfâie.

— Bravo, câţeluşule! am spus, pe un ton plângăreţ. Aşa, câţeluşule! Coboară aici! Repede! Coboară, băiete! Buster!

Buster a început să caşte.

— Jos, Buster! i-a poruncit Mindy. Coboară aici, băiete!

Şi-a scos capul şi s-a aşezat pe pământ, afară. Puteam să văd cum îşi ţine capul pe labele din faţă.

— Nu, Buster! am zbierat, ridicându-mi vocea. Vino aici, băiete! Nu sta acolo! Buster, coboară, băiete!

Câinele şi-a împins capul pe fereastră, din ce în ce mai mult.

— Aşa, băiete! Haide! I-am rugat. Încă puţin! Dacă vii aici, îţi dau mâncare de cinci ori pe zi!

Buster şi-a întors capul într-o parte şi a început să adulmece aerul umed, plin de transpiraţie din pivniţă.

Mi-am întins mâinile spre el.

— Te rog, Buster! Eşti ultima noastră şansă! Te rog, grăbeşte-te! Coboară aici!

Spre uimirea mea, Buster s-a întors. A plecat, tropăind.

26

Mindy şi Moose au suspinat îndelung, dezamăgiţi.

— Buster ne-a trădat! a spus Mindy încet, cu umerii căzuţi.

Moose s-a lăsat în genunchi, clătinându-şi capul.

— Trambulină! Trambulină! îşi schimbaseră părerea piticii.

Hap a rânjit la noi:

— Poate vă facem trambuline! Asta ar fi amuzant!

— S-a apropiat timpul să supunem la vot! a adăugat Ciob, frecându-şi mâinile nerăbdător.

— Trambulină! Trambulină!

— Să ne încercăm puterile! Să ne încercăm puterile!

Mi-am pus mâinile la urechi, încercând să nu mai aud vocile

piţigăiate ale piticilor. „Linişte! Vreau linişte”, mă gândeam.

„Linişte”. Cuvântul mi-a dat o idee. Linişte. Fluierul lui Buster nu se auzea. Dintr-odată, ştiam cum să îl aduc înapoi pe Buster.

— Mindy! am strigat. Fluierul pentru câini! Buster vine de fiecare dată când suflu în fluier!

114

Mindy şi-a ridicat capul şi privirea i s-a luminat:

— Aşa e! Grăbeşte-te, Joe!

Am apucat fluierul mic, metalic de sub tricou. Îl simţeam alunecos, din cauza transpiraţiei. „Trebuie să meargă, mă gândeam. Trebuia să îl aducă înapoi pe Buster.”

Am scos fluierul.

— Fluierul! au strigat câţiva pitici.

În cameră s-a lăsat liniştea dintr-odată.

Am dus fluierul la buze:

— Repede! Suflă! strigă Mindy.

Spre surprinderea mea, şi Ciob, şi Hap s-au repezit la mine, au sărit şi m-au lovit peste mână. Am scăpat fluierul.

— Nuuuuuu! am ţipat, disperat.

M-am întins furios ca să îl prind, dar s-a rostogolit, alunecând pe podeaua pivniţei.

27

Şi eu, şi Moose, şi Mindy ne-am aruncat să îl prindem.

Piticii însă erau mai rapizi.

Unul îmbrăcat într-o bluză de un albastru-aprins a ridicat fluierul, pe care îl ţinea strâns în pumn:

— L-am prins!

— Ba nu! strigă Moose. A sărit pe pitic şi l-a placat.

Piticul a început să ţipe, în timp ce se prăbuşea pe podea. Fluieml i-a scăpat din mână, apoi s-a rostogolit înspre mine. L-am apucat şi am vrut să îl duc la buze. Trei pitici mi-au sărit în spate, chicotind şi mârâind.

— Nuuuuu! am ţipat când mi-au smuls fluieml din mână.

Am căzut pe podea, cu trei pitici în spate.

În cele din urmă, am scăpat de ei şi am sărit în picioare. Am căutat cu privirea fluieml. Am văzut câţiva pitici amncându-se pe jos, încercând să îl apuce. La câţiva paşi, Moose se lupta cu patru sau cinci pitici, care formaseră front comun ca să îl oprească. Mindy

116

se războia cu un alt grup de pitici, care o ţineau de mijloc şi de picioare.

Apoi, l-am văzut pe Hap ridicând fluierul în aer. Piticii s-au tras în spate, făcând un cerc în jurul lui. Hap a pus fluierul pe podea şi după aceea a ridicat piciorul. Voia să îl zdrobească!

— Nuuuu! s-a mai auzit un urlet care pornea din gâtlejul meu.

M-am aruncat pe podea, pe jumătate zburând, pe jumătate târându-mă.

Mi-am întins mâna în acelaşi moment când Hap îşi repezea piciorul greu, de ghips, înspre fluier. Am pipăit, încercând să îl apuc. L-am luat. M-am răsucit, îndepărtându-mă în clipa când piciorul piticului a izbit cu putere podeaua, la doar câţiva centimetri de capul meu.

Am sărit în picioare. Am dus fluierul la gură.

Am suflat cât de tare puteam. Şi acum ce avea să se întâmple?

O să dea fluierul rezultate?

O să vină Buster alergând să ne scape?

28

Am mai suflat o dată. M-am întors spre fereastră. „Buster, unde *eşti?”*

Probabil că şi piticii se întrebau acelaşi lucru, pentru că încremeniseră. Toată vorbăraia, chicotitul, urletele încetaseră.

Singurul sunet pe care îl auzeam era propria răsuflare întretăiată.

M-am uitat la fereastră – un triunghi întunecat. Nici urmă

de Buster!

— Hei!

Strigătul lui Moose m-a făcut să mă întorc.

— Uită-te la ei! a răsunat vocea lui Moose în tăcerea care ne înconjura.

— Uite, au încremenit toţi!

Şi-a pus mâinile pe scufia roşie a unui pitic şi l-a împins. Acesta a căzut pe podea şi nu s-a mai mişcat – o bucată de ghips.

— Nu pricep! spuse Moose, scărpinându-se. Ţinând încă fluierul strâns în pumn, m-am plimbat prin cameră, uitându-mă cu atenţie la piticii încremeniţi, înghiontindu-i şi bucurându-mă de linişte.

118

— Au intrat din nou în transă, a murmurat Mindy.

— Dar *cum?* întrebă Moose. Buster nu a apărut. Dacă nu erau îngroziţi de câine, de ce au îngheţat aşa?

Dintr-odată, ştiam răspunsul. Am ridicat fluierul şi am suflat din nou.

— Fluierul a fost, i-am explicat. Nu Buster. Mă înşelasem. Ei se temeau de fluier, nu de câine!

— Hai să plecăm de aici! îmi spuse Mindy, încet. Nu mai vreau să văd în viaţa mea un pitic de grădină.

— Aşteaptă până când le spun alor mei despre asta! declară Moose.

— Stai aşa! am strigat, apucându-l de umăr. Nu putem să spunem *nimănui* despre asta! În niciun caz!

— De ce?

— Pentru că nimeni n-o să ne creadă! i-am răspuns.

Moose s-a uitat îndelung la mine.

— Ai dreptate, a fost de acord, în cele din urmă. Ai mare dreptate.

Mindy s-a dus lângă zid şi s-a uitat la fereastră.

— Cum ieşim?

— Ştiu eu cum, i-am spus. I-am luat pe sus pe Ciob şi pe Hap şi i-am aşezat sub fereastră. Am pus piciorul pe scufiile lor, mi-am ridicat mâinile până la rama ferestrei şi m-am

ridicat.

— Mersi pentru ajutor, băieţi! am strigat spre pitici. Nu mi-au răspuns. Speram că încremeniseră pe vecie.

Mindy şi Moose au ieşit şi ei. Bineînţeles, Buster ne aştepta în curte. A început să dea din ciotul de coadă de îndată ce ne-a văzut. A alergat la noi

119

şi m-a lins pe faţă până m-a umplut de salivă şi m-am făcut lipicios.

— Îmi pare râu, amice! Ai întârziat un strop, i-am spus.

— Nu prea ne-ai ajutat, nu? M-a mai lins un pic, apoi s-a dus şi la Mindy şi la Moose.

— Ce bine! Am ieşit! Am ieşit! strigă Moose. M-a lovit atât de tare peste spate, de credeam că or să-mi zboare dinţii din gură!

M-am întors spre sora mea.

— Să o gâdilăm! Să o gâdilăm! Să o gâdilăm! am scandat.

— Scuteşte-mă! strigă Mindy, dându-şi ochii peste cap a mia oară în acea zi.

— Să o gâdilăm! Să o gâdilăm! Să o gâdilăm! M-am prefăcut că o gâdil şi am început să alerg după ea pe stradă.

— Joe, opreşte-te! Nu mă gâdila! Te avertizez!

— Să o gâdilăm! Să o gâdilăm! Să o gâdilăm!

Ştiam că nu o să uit niciodată vocile acelea ascuţite. Ştiam că o să le aud în vis mult, mult timp.

În seara următoare, eu şi Mindy ne uitam la MTV când a venit tati acasă.

— Fiţi drăguţi cu tatăl vostru, ne avertizase mami mai devreme.

— E supărat că i-a furat cineva cei doi pitici de grădină.

Da, cei doi pitici dispăruseră când ne-am trezit noi. Mare surpriză!

120

Eu şi Mindy eram atât de fericiţi, că nu ne-am certat nici măcar o dată în ziua aceea.

Acum, eram fericiţi că îl vedeam pe tati, doar că avea o expresie ciudată pe faţă.

— Ăâââ... Am adus o mică surpriză, a anunţat, uitându-se cu un aer vinovat spre mami.

— Acum ce mai e? a întrebat ea.

— Veniţi şi vedeţi! tati ne-a condus spre grădina din faţă.

Soarele se pierdea în spatele copacilor. Cerul era cenuşiu. Dar tot puteam să văd ce cumpărase tati de data asta de la *Grădina Minunată.*

O gorilă uriaşă din ghips.

Avea cel puţin doi metri şi jumătate înălţime, cu ochi negri gigantici şi un piept purpuriu aprins. Gorila avea labele cât nişte mănuşi de baseball şi un cap cât o minge de baschet.

— E cel mai unt lucru pe care l-am văzut vreodată! a strigat mami, strângându-şi faţa în palme.

— Nu ai de gând să pui monstrul ăsta îngrozitor în grădina noastră, nu-i aşa, dragule?

Orice e mai bun decât piticii ăia, m-am gândit. Orice e mai bun decât nişte pitici de ghips care pot să prindă viaţă şi să facă răutăţi incredibile.

M-am uitat la Mindy. Aveam impresia că şi ea gândeşte acelaşi lucru.

— Eu cred că e o frumuseţe, tati! i-am spus.

— E cea mai frumoasă gorilă pe care am văzut-o!

— E grozavă, tati! a fost Mindy de acord.

Tati a zâmbit.

121

Mami s-a întors şi s-a grăbit să intre în casă, clătinând din cap.

M-am uitat la faţa enormă a gorilei, pictată în purpuriu şi brun.

— Fii o gorilă cuminte, am murmurat. Să nu fii ca piticii ăia îngrozitori!

Atunci, pe când mă întorceam să plec, gorila mi-a făcut semn cu ochiul.

Despre autor

R.L. Stine este autorul a peste douăzeci dintre cel mai bine vândute poveşti de groază şi de mistere pentru tineri. Titlurile lui recente pentru adolescenţi includ: *Hit and Run, Prietena* şi *Baby-sitter II,* toate publicate de Scholastic. Tot el este şi autorul seriei *Străzile groazei.*

Stine este redactor-şef al emisiunii pentru copii *Castelul lui Evrika,* transmis pe canalul american de emisiuni pentru copii Nickelodeon.

Goosebumps. Cărţile care îţi dau Hori este însă seria care l-a impus ca pe unul dintre cei mai populari autori de cărţi pentru copii. Aşa că, cititorule, ia seama: vei muri de spaimă! Dar şi de plăcere atunci când vei citi aceste romane unice.

R.L. STINE
Seria GOOSEBUMPS®
Cărţile care îţi dau fiori

Bun venit în Casa Morţilor!
Nu coborâţi în pivniţă!
Sânge de monstru
Zâmbeşte şi mori!
Blestemul mumiei
Să devenim invizibili!
Noaptea păpuşii
Bun venit în tabăra de coşmar!
Fantoma din vecini
Fetiţa care a strigat: „Monstrul!”

RIF
ROMANIA INEDIT